ISSN 1725-5155

Uradni list Evropske unije

L 199

Slovenska izdaja

Zvezek 50

31. julij 2007

Zakonodaja

Vsebina

I *Akti, sprejeti v skladu s Pogodbo ES/Pogodbo Euratom, katerih objava je obvezna*

UREDBE

★ **Uredba (ES) št. 861/2007 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. julija 2007 o uvedbi evropskega postopka v sporih majhne vrednosti** 1

★ **Uredba (ES) št. 862/2007 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. julija 2007 o statistikah Skupnosti o selitvah in mednarodni zaščiti ter o razveljavitvi Uredbe Sveta (EGS) št. 311/76 o zbiranju statističnih podatkov o tujih delavcih** [1] 23

★ **Uredba (ES) št. 863/2007 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. julija 2007 o vzpostavitvi mehanizma za ustanovitev skupin za hitro posredovanje na mejah in o spremembah Uredbe Sveta (ES) št. 2007/2004 glede tega mehanizma ter o ureditvi nalog in pooblastil gostujočih uradnikov** 30

★ **Uredba (ES) št. 864/2007 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. julija 2007 o pravu, ki se uporablja za nepogodbene obveznosti („Rim II“)** 40

[1] Besedilo velja za EGP

SL

Akti z rahlo natisnjenimi naslovi so tisti, ki se nanašajo na dnevno upravljanje kmetijskih zadev in so splošno veljavni za omejeno obdobje.

Naslovi vseh drugih aktov so v mastnem tisku in pred njimi stoji zvezdica.

I

(Akti, sprejeti v skladu s Pogodbo ES/Pogodbo Euratom, katerih objava je obvezna)

UREDBE

UREDBA (ES) št. 861/2007 EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA

z dne 11. julija 2007

o uvedbi evropskega postopka v sporih majhne vrednosti

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o ustanovitvi Evropske skupnosti in zlasti členov 61(c) in 67 Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Komisije,

ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora ([1]),

v skladu s postopkom, določenim v členu 251 Pogodbe ([2]),

ob upoštevanju naslednjega:

(1) Skupnost si je zastavila cilj ohranjanja in razvijanja območja svobode, varnosti in pravice, v katerem je zagotovljen prost pretok oseb. Za postopno vzpostavitev takšnega območja mora Skupnost med drugim na področju pravosodnega sodelovanja v civilnih zadevah s čezmejnimi posledicami sprejeti ukrepe, ki so potrebni za pravilno delovanje notranjega trga.

(2) V skladu s členom 65(c) Pogodbe ti ukrepi vključujejo odpravljanje ovir za nemoten potek civilnih postopkov, po potrebi s spodbujanjem združljivosti predpisov o civilnih postopkih, ki se uporabljajo v državah članicah.

(3) V zvezi s tem je Skupnost med drugimi ukrepi že sprejela Uredbo Sveta (ES) št. 1348/2000 z dne 29. maja 2000 o vročanju sodnih in zunajsodnih pisanj v civilnih ali gospodarskih zadevah v državah članicah ([3]), Uredbo Sveta (ES) št. 44/2001 z dne 22. decembra 2000 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah ([4]), Odločbo Sveta 2001/470/ES z dne 28. maja 2001 o ustanovitvi Evropske pravosodne mreže v civilnih in gospodarskih zadevah ([5]), Uredbo (ES) št. 805/2004 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 21. aprila 2004 o uvedbi evropskega naloga za izvršbo nespornih zahtevkov ([6]) in Uredbo (ES) št. 1896/2006 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2006 o uvedbi postopka za evropski plačilni nalog ([7]).

(4) Na zasedanju Evropskega sveta v Tampereju 15. in 16. oktobra 1999 sta bila Svet in Komisija pozvana, da določita skupna procesna pravila za poenostavitev in pospešitev sodnih postopkov v čezmejnih potrošniških in gospodarskih sporih majhne vrednosti.

(5) Svet je 30. novembra 2000 sprejel skupni program Komisije in Sveta o ukrepih za izvajanje načela vzajemnega priznavanja odločb v civilnih in gospodarskih zadevah ([8]). Program se nanaša na pospešeno reševanje in poenostavitev sodnih postopkov o čezmejnih sporih majhne vrednosti. To je bilo upoštevano v Haaškem programu ([9]), ki ga je Evropski svet sprejel 5. novembra 2004 in v katerem se poziva k aktivnemu nadaljevanju dela v zvezi s spori majhne vrednosti.

([1]) UL C 88, 11.4.2006, str. 61.

([2]) Mnenje Evropskega parlamenta z dne 14. decembra 2006 (še ni objavljeno v Uradnem listu) in Sklep Sveta z dne 13. junija 2007.

([3]) UL L 160, 30.6.2000, str. 37.

([4]) UL L 12, 16.1.2001, str. 1. Uredba, kakor je bila spremenjena z Uredbo (ES) št. 1791/2006 (UL L 363, 20.12.2006, str. 1).

([5]) UL L 174, 27.6.2001, str. 25.

([6]) UL L 143, 30.4.2004, str. 15. Uredba, kakor je bila spremenjena z Uredbo Komisije (ES) št. 1869/2005 (UL L 300, 17.11.2005, str. 6).

([7]) UL L 399, 30.12.2006, str. 1.

([8]) UL C 12, 15.1.2001, str. 1.

([9]) UL C 53, 3.3.2005, str. 1.

(6) Komisija je 20. decembra 2002 sprejela Zeleno knjigo o postopku za evropski plačilni nalog ter ukrepih za poenostavitev in pospešitev sodnih postopkov v sporih majhne vrednosti. Z Zeleno knjigo se je začelo posvetovanje o ukrepih glede poenostavitve in pospešitve sodnih postopkov v sporih majhne vrednosti.

(7) Mnoge države članice so uvedle poenostavljene civilne postopke za spore majhne vrednosti, saj ni nujno, da se stroški, zamude in zapletenost, povezani s sodnim postopkom, zmanjšajo sorazmerno z vrednostjo zahtevka. Ovire za hitro in ne predrago sojenje so večje v čezmejnih zadevah. Zato je nujno uvesti evropski postopek v sporih majhne vrednosti. Cilj takšnega evropskega postopka bi morala biti poenostavitev dostopa do pravnega varstva. Izkrivljanje konkurence na notranjem trgu zaradi neravnovesja glede delovanja procesnih sredstev, ki so na voljo upnikom v različnih državah članicah, povzroča potrebo po zakonodaji Skupnosti, ki zagotavlja enake pogoje za dolžnike in upnike v vsej Evropski uniji. Pri določanju stroškov za obravnavanje zahtevka v okviru evropskega postopka v sporih majhne vrednosti bi bilo treba nujno upoštevati načela enostavnosti, hitrosti in sorazmernosti. Primerno bi bilo, da se podrobnosti zaračunanih stroškov objavijo in da so načini določitve vseh takšnih stroškov pregledni.

(8) Z evropskim postopkom v sporih majhne vrednosti bi se morali poenostaviti in pospešiti sodni postopki v čezmejnih sporih majhne vrednosti ter znižati njihovi stroški in tako zagotoviti alternativo možnostim, ki obstajajo v skladu z zakoni držav članic, ki bodo ostale nespremenjene. Ta uredba bi morala prav tako omogočiti lažje priznavanje in izvrševanje sodb, izdanih v okviru evropskega postopka v sporih majhne vrednosti v drugi državi članici.

(9) Ta uredba si prizadeva spodbujati temeljne pravice in zlasti upošteva načela, priznana z Listino o temeljnih pravicah Evropske unije. Sodišča bi morala spoštovati pravico do poštenega sojenja in načelo kontradiktornosti postopka, še zlasti pri odločanju o nujnosti glavne obravnave in izvajanja dokazov ter obsegu izvajanja dokazov.

(10) Zaradi poenostavitve izračuna vrednosti zahtevka bi bilo treba zanemariti vse obresti na znesek glavnice, stroške in izdatke. To ne bi smelo vplivati na pristojnost sodišč, da se jih določi s sodbo in na nacionalne predpise o izračunu obresti.

(11) Da bi olajšali začetek evropskega postopka v sporih majhne vrednosti, bi morala tožeča stranka predložiti vlogo tako, da izpolni standardni obrazec zahtevka in ga vloži na sodišču. Obrazec zahtevka bi bilo treba vložiti le na pristojnem sodišču.

(12) Obrazcu zahtevka bi morale biti po potrebi priložene ustrezne dokazne listine. Vendar lahko tožeča stranka, kadar je ustrezno, predloži tudi nadaljnje dokaze med postopkom. Enako načelo bi moralo veljati tudi za odgovor tožene stranke.

(13) Pojma „očitno neutemeljen“ glede zavrnitve zahtevka in „nedopusten“ glede zavrženja vloge bi bilo treba določiti v skladu z nacionalno zakonodajo.

(14) Evropski postopek v sporih majhne vrednosti bi moral potekati pisno, razen če sodišče meni, da je potrebna glavna obravnava, ali če to zahteva stranka. Sodišče lahko takšno zahtevo zavrne. Te zavrnitve ni možno spodbijati ločeno.

(15) Zastopanje strank po odvetniku ali drugem pravnem strokovnjaku ne bi smelo biti obvezno.

(16) Pojem „nasprotne tožbe“ bi bilo treba razumeti v smislu člena 6(3) Uredbe (ES) št. 44/2001 kot nasprotno tožbo, ki izhaja iz iste pogodbe ali dejstva, na katerem je temeljila prvotna tožba. Členi 2, 4, 5(3), (4) in (5) bi se morali smiselno uporabljati za nasprotne tožbe.

(17) V primerih, ko tožena stranka med postopkom uveljavlja pravico do pobota, ta zahteva ne bi smela predstavljati nasprotne tožbe v smislu te uredbe. Zato tožena stranka ne bi smela biti obvezana uporabljati standardnega obrazca A iz Priloge I za uveljavljanje take pravice.

(18) Država članica naslovnica za namene uporabe člena 6 je država članica, v kateri se vročitev izvede ali v katero se dokument pošlje. Da bi znižali stroške in zmanjšali zamude, bi bilo treba listine strankam vročiti zlasti po pošti s potrdilom o prejemu, iz katerega je razviden datum prejema.

(19) Stranka lahko zavrne prejem dokumenta v času vročitve, ali tako, da ga vrne v enem tednu, če ni sestavljen ali preveden v uradni jezik države članice naslovnice (ali, če je v državi članici več uradnih jezikov, v uradni jezik ali v enega izmed uradnih jezikov kraja, kjer naj se opravi vročitev ali kamor se dokument pošilja), ali pa v jezik, ki ga naslovnik razume.

(20) V okviru glavnih obravnav in izvajanja dokazov bi morale države članice spodbujati rabo moderne komunikacijske tehnologije v skladu z nacionalno zakonodajo države članice, v kateri je sodišče. Sodišče bi moralo uporabiti najpreprostejši in najcenejši način izvajanja dokazov.

(21) Praktična pomoč, ki bi morala biti na voljo strankam, bi morala vključevati tehnične informacije v zvezi z razpoložljivostjo in izpolnjevanjem obrazcev.

(22) Informacije o postopkovnih vprašanjih lahko v skladu z nacionalno zakonodajo daje tudi sodno osebje.

(23) Ker je cilj te uredbe poenostaviti in pospešiti sodne postopke v čezmejnih sporih majhne vrednosti, bi moralo sodišče ukrepati čim prej tudi, ko ta uredba za določeno fazo postopka ne predpisuje roka.

(24) Za računanje rokov, predvidenih v tej uredbi, bi bilo treba uporabljati Uredbo Sveta (EGS, Euratom) št. 1182/71 z dne 3. junija 1971 o določitvi pravil glede rokov, datumov in iztekov rokov [1].

(25) Da bi pospešili izterjavo v sporih majhne vrednosti, bi morala biti sodba izvršljiva ne glede na možno pravno sredstvo in brez pogoja pologa varščine, razen če ni s to uredbo določeno drugače.

(26) Vsako sklicevanje na pravno sredstvo v tej uredbi bi moralo vključevati vsa možna pravna sredstva, ki so na voljo po nacionalni zakonodaji.

(27) Sodišče mora vključevati osebo, ki je v skladu z nacionalno zakonodajo usposobljena za poklic sodnika.

(28) Kadar koli mora sodišče določiti rok, bi se moralo zadevno stranko obvestiti, kakšne so lahko posledice, če tega roka ne upošteva.

(29) Stroške postopka bi morala nositi stranka, ki v pravdi ni uspela. Stroški postopka bi morali biti določeni v skladu z nacionalno zakonodajo. Sodišče bi moralo ob upoštevanju ciljev enostavnosti in stroškovne učinkovitosti odrediti, da mora stranka, ki v postopku ne uspe, plačati le stroške postopka, vključno tudi z na primer vsemi stroški, nastalimi zato, ker je drugo stranko zastopal odvetnik ali drug pravni strokovnjak, ali vse stroške, nastale zaradi vročitve ali prevoda dokumentov, ki ustrezajo vrednosti zahtevka, ali so neizogibni.

(30) Da bi olajšali priznavanje in izvrševanje, bi morala biti sodba, izdana v državi članici v okviru evropskega postopka v sporih majhne vrednosti, priznana in izvršljiva v drugi državi članici brez potrebe po potrdilu o izvršljivosti in brez vsakršne možnosti nasprotovanja njenemu priznanju.

(31) Treba bi bilo predvideti minimalne standarde za preskus sodbe v primerih, ko tožena stranka ni mogla spodbijati zahtevka.

(32) Ob upoštevanju ciljev enostavnosti in stroškovne učinkovitosti se od stranke, ki zahteva izvršitev, razen v primeru uradnikov, pristojnih za izvršilni postopek v skladu z nacionalno zakonodajo zadevne države članice, ne bi smelo zahtevati, da ima pooblaščenca ali poštni naslov v državi članici izvršbe.

(33) Poglavje III te uredbe bi se moralo uporabljati tudi za določitev stroškov in izdatkov sodnih uradnikov, nastalih zaradi sodbe na podlagi postopka iz te uredbe.

(34) Ukrepe, potrebne za izvajanje te uredbe, bi bilo treba sprejeti v skladu s Sklepom Sveta 1999/468/ES z dne 28. junija 1999 o določitvi postopkov za uresničevanje Komisiji podeljenih izvedbenih pooblastil [2].

(35) Komisijo bi bilo zlasti treba pooblastiti za sprejemanje ukrepov, potrebnih za izvajanje te uredbe v zvezi s posodobitvami ali tehničnimi spremembami obrazcev, določenih v prilogah. Ker so ti ukrepi splošnega obsega in naj bi spreminjali nebistvene določbe te uredbe in/ali dopolnjevali to uredbo z dodajanjem novih nebistvenih določb, bi jih bilo treba sprejeti v skladu z regulativnim postopkom s pregledom, predvidenim v členu 5a Sklepa 1999/468/ES.

(36) Ker ciljev te uredbe, in sicer uvedbe postopka, ki bi poenostavil in pospešil reševanje čezmejnih sporov majhne vrednosti in zmanjšal stroške sodnih postopkov, ne morejo zadostno uresničiti države članice in se lahko zaradi obsega in učinkov te uredbe laže dosežejo na ravni Skupnosti, lahko Skupnost sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5 Pogodbe. V skladu z načelom sorazmernosti, kakor je določeno v navedenem členu, ta uredba ne presega okvirov, ki so potrebni za doseganje teh ciljev.

[1] UL L 124, 8.6.1971, str. 1.

[2] UL L 184, 17.7.1999, str. 23. Sklep, kakor je bil spremenjen s Sklepom 2006/512/ES (UL L 200, 22.7.2006, str. 11).

(37) V skladu s členom 3 Protokola o stališču Združenega kraljestva in Irske, ki je priložen Pogodbi o Evropski uniji in Pogodbi o ustanovitvi Evropske skupnosti, sta Združeno kraljestvo in Irska obvestila države članice, da želita sodelovati pri sprejetju in uporabi te uredbe.

(38) V skladu s členoma 1 in 2 Protokola o stališču Danske, ki je priložen Pogodbi o Evropski uniji in Pogodbi o ustanovitvi Evropske skupnosti, Danska ne sodeluje pri sprejemanju te uredbe, ki zanjo ni zavezujoča in se zanjo ne uporablja –

SPREJELA NASLEDNJO UREDBO:

POGLAVJE I

VSEBINA IN PODROČJE UPORABE

Člen 1

Vsebina

Ta uredba uvaja evropski postopek v sporih majhne vrednosti, katerega namen je poenostavitev in pospešitev reševanja čezmejnih sporov majhne vrednosti in znižanje stroškov. Evropski postopek v sporih majhne vrednosti je na voljo strankam v sporu kot alternativa postopkom, ki obstajajo na podlagi zakonov držav članic.

Ta uredba tudi odpravlja vmesne postopke, ki so potrebni za omogočanje priznavanja in izvrševanja sodb, ki jih v evropskem postopku v sporih majhne vrednosti izda ena država članica, v drugi državi članici.

Člen 2

Področje uporabe

1. Ta uredba se uporablja v čezmejnih civilnih in gospodarskih zadevah, ne glede na vrsto sodišča, kjer vrednost zahtevka brez vseh obresti, stroškov in izdatkov ne presega 2 000 EUR v času, ko pristojno sodišče prejme obrazec zahtevka. Ne uporablja se zlasti za davčne, carinske ali upravne zadeve ali odgovornost države za dejanja in opustitve dejanj pri izvajanju javne oblasti („*acta iure imperii*“).

2. Ta uredba se ne uporablja za zadeve v zvezi:

(a) s statusom ali pravno sposobnostjo fizičnih oseb;

(b) s premoženjskimi pravicami iz zakonske zveze, oporokami in dedovanji ter preživninskimi obveznostmi;

(c) s stečajem, postopki v zvezi z likvidacijo plačilno nesposobnih družb ali drugih pravnih oseb, postopki prisilne poravnave in podobnimi postopki;

(d) s socialno varnostjo;

(e) z arbitražo;

(f) z delovnim pravom;

(g) z najemom ali zakupom nepremičnine, razen tožb z denarnimi zahtevki; ali

(h) s kršitvami zasebnosti in osebnostnih pravic, vključno z obrekovanjem.

3. V tej uredbi izraz „država članica“ pomeni vse države članice z izjemo Danske.

Člen 3

Čezmejne zadeve

1. V tej uredbi je čezmejna zadeva tista, v kateri ima vsaj ena od strank stalno ali običajno prebivališče v državi članici, ki ni država članica, v kateri je sodišče, kjer poteka postopek.

2. Stalno prebivališče se določi v skladu s členoma 59 in 60 Uredbe (ES) št. 44/2001.

3. Ustrezen trenutek za določitev, ali gre za čezmejno zadevo, je datum, ko pristojno sodišče prejme obrazec zahtevka.

POGLAVJE II

EVROPSKI POSTOPEK V SPORIH MAJHNE VREDNOSTI

Člen 4

Začetek postopka

1. Tožeča stranka začne evropski postopek v sporih majhne vrednosti z izpolnitvijo standardnega obrazca zahtevka A iz Priloge I, ki ga vloži neposredno pri pristojnem sodišču po pošti ali s katerim koli drugim načinom sporočanja, kot je telefaks ali elektronska pošta, ki je sprejemljiv v državi članici, kjer se postopek začne. Obrazec zahtevka vključuje opis dokazil v podporo zahtevku, po potrebi pa so mu priložene ustrezne dokazne listine.

2. Države članice obvestijo Komisijo o zanje sprejemljivih načinih sporočanja. Komisija te podatke objavi.

3. Kadar je zahtevek izven področja uporabe te uredbe, sodišče o tem obvesti tožečo stranko. Sodišče obravnava zahtevek v skladu z ustreznim procesnim pravom, ki se uporablja v državi članici, v kateri teče postopek, razen če ga tožeča stranka ne umakne.

4. Kadar sodišče meni, da podatki, ki jih je predložila tožeča stranka, niso dovolj jasni ali so nezadostni, ali kadar vloga ni pravilno izpolnjena in razen če je zahtevek očitno neutemeljen ali je vloga nedopustna, tožeči stranki omogoči dopolnitev ali popravek obrazca zahtevka ali predložitev dodatnih podatkov ali listin, ali pa da vlogo umakne, pri čemer v ta namen določi rok. Sodišče v ta namen uporabi standardni obrazec B iz Priloge II.

V primeru, ko je zahtevek očitno neutemeljen ali vloga nedopustna ali ko tožeči stranki ne uspe dopolniti ali popraviti obrazca zahtevka v določenem času, se vloga zavrže.

5. Države članice zagotovijo, da je obrazec zahtevka na voljo na vseh sodiščih, na katerih se lahko začne evropski postopek v sporih majhne vrednosti.

Člen 5

Vodenje postopka

1. Evropski postopek v sporih majhne vrednosti je pisni postopek. Sodišče izvede glavno obravnavo, če meni, da je to nujno, ali če stranka to zahteva. Sodišče lahko tako zahtevo zavrne, če meni, da z vidika okoliščin zadeve glavna obravnava očitno ni potrebna za pošteno vodenje postopka. Razlogi za zavrnitev se pisno utemeljijo. Zavrnitvi ni možno ugovarjati ločeno.

2. Po prejemu pravilno izpolnjenega obrazca zahtevka sodišče izpolni del I standardnega obrazca za odgovore C iz Priloge III.

Sodišče izvod obrazca zahtevka in dokaznih listin, kjer je to ustrezno, skupaj z izpolnjenim obrazcem za odgovore vroči toženi stranki v skladu s členom 13. Te listine se pošljejo v 14 dneh po prejemu pravilno izpolnjenega obrazca zahtevka.

3. Tožena stranka poda odgovor v 30 dneh od vročitve obrazca zahtevka in obrazca za odgovore, tako da izpolni del II standardnega obrazca za odgovore C in po potrebi doda ustrezne dokazne listine ter vlogo vrne sodišču ali na drug primeren način brez uporabe obrazca za odgovore.

4. V 14 dneh od prejema odgovora tožene stranke sodišče kopijo odgovora, skupaj z vsemi ustreznimi dokaznimi listinami, pošlje tožeči stranki.

5. Če tožena stranka v svojem odgovoru trdi, da vrednost nedenarnega zahtevka presega mejo iz člena 2(1), sodišče v 30 dneh po tem, ko je odgovor poslan tožeči stranki, odloči, ali zahtevek sodi na področje uporabe te uredbe. Take odločitve ni možno spodbijati ločeno.

6. Vsaka nasprotna tožba, ki se predloži z uporabo standardnega obrazca A, in morebitne ustrezne dokazne listine se vročijo tožeči stranki v skladu s členom 13. Te listine se pošljejo v 14 dneh po prejemu.

Tožeča stranka ima od vročitve 30 dni časa, da odgovori na morebitno nasprotno tožbo.

7. Če nasprotna tožba presega vrednost, določeno v členu 2(1), zahtevek in nasprotna tožba ne potekata v evropskem postopku v sporih majhne vrednosti, ampak se obravnavata v skladu z ustreznim procesnim pravom, ki se uporablja v državi članici, v kateri teče postopek.

Člena 2 in 4 ter odstavki 3, 4 in 5 tega člena se smiselno uporabljajo za nasprotne tožbe.

Člen 6

Jeziki

1. Obrazec zahtevka, odgovor, vsak nasprotni zahtevek, vsak odgovor na nasprotni zahtevek in vsak opis ustreznih dokaznih listin se posredujejo v jeziku ali v enem od jezikov sodišča.

2. Če je kakšna druga listina, ki jo prejme sodišče, v jeziku, ki ni jezik postopka, lahko sodišče zahteva prevod te listine le, če se prevod zdi potreben za izdajo sodbe.

3. Če stranka noče sprejeti listine, ker ta ni v nobenem od naslednjih jezikov:

(a) uradnem jeziku države članice naslovnice ali, če je v državi članici več uradnih jezikov, v uradnem jeziku ali v enem izmed uradnih jezikov kraja, kjer naj se opravi vročitev ali kamor se dokument pošlje; ali

(b) jeziku, ki ga naslovnik razume,

sodišče o tem obvesti drugo stranko in ji svetuje, da zagotovi prevod te listine.

Člen 7

Zaključek postopka

1. Sodišče v 30 dneh od prejema odgovora tožene ali tožeče stranke, ki je bil vložen v roku, določenem v členu 5(3) ali (6), izda sodbo ali:

(a) od strank zahteva nadaljnje podrobnosti o zahtevku v določenem roku, ki ne presega 30 dni;

(b) izvaja dokaze v skladu s členom 9; ali

(c) povabi stranke na glavno obravnavo, ki se izvede v 30 dneh po vabilu.

2. Sodišče izda sodbo v 30 dneh po morebitni glavni obravnavi ali po prejemu vseh podatkov, potrebnih za izdajo sodbe. Strankama se sodba vroči v skladu s členom 13.

3. Če sodišče v roku, določenem v členu 5(3) ali (6), ne prejme odgovora zadevne stranke, izda sodbo o zahtevku ali nasprotni tožbi.

Člen 8

Glavna obravnava

Sodišče lahko izvede glavno obravnavo z video konferenco ali kakšno drugo komunikacijsko tehnologijo, če so na voljo tehnična sredstva.

Člen 9

Izvajanje dokazov

1. Sodišče določi načine izvajanja dokazov in obseg dokazov, ki so potrebni za sodbo v okviru pravil, ki se uporabljajo za dopustnost dokazov. Sodišče lahko dopusti izvajanje dokazov s pisnimi izjavami prič, strokovnjakov ali strank. Prav tako lahko sodišče dopusti izvajanje dokazov z video konferenco ali kakšno drugo komunikacijsko tehnologijo, če so na voljo tehnična sredstva.

2. Sodišče lahko izvede strokovne dokaze ali pričanje le, če je to potrebno za sodbo. Pri odločanju o tem sodišče upošteva stroške.

3. Sodišče izbere najpreprostejši in najmanj obremenilen način izvajanja dokazov.

Člen 10

Zastopanje strank

Zastopanje z odvetnikom ali drugim pravnim strokovnjakom ni obvezno.

Člen 11

Pomoč strankam

Države članice zagotovijo, da stranke lahko dobijo praktično pomoč pri izpolnjevanju obrazcev.

Člen 12

Vloga sodišča

1. Sodišče od strank ne zahteva, da podajo pravno oceno zahtevka.

2. Če je potrebno, sodišče obvesti stranke o postopkovnih vprašanjih.

3. Kadar je to primerno, si sodišče prizadeva za poravnavo med strankama.

Člen 13

Vročitev listin

1. Listine se vročajo s poštnimi storitvami s potrdilom o prejemu, vključno z datumom prejema.

2. Če listin ni možno vročiti v skladu z odstavkom 1, se lahko vročitev izvede z enim izmed načinov, določenih v členu 13 ali 14 Uredbe (ES) št. 805/2004.

Člen 14

Roki

1. Kadar sodišče določi rok, se zadevno stranko obvesti, kakšne posledice lahko ima zamuda roka.

2. Sodišče lahko v izjemnih okoliščinah podaljša roke, predvidene v členih 4(4), 5(3) in (6) ter členu 7(1), če je to potrebno, da bi se zaščitile pravice strank.

3. Če v izjemnih okoliščinah sodišče ne more spoštovati rokov, predvidenih v členu 5(2) do (6) in členu 7, v najkrajšem možnem času ukrene vse, kar predvidevajo te določbe.

Člen 15

Izvršljivost sodbe

1. Sodba je izvršljiva ne glede na možna pravna sredstva. Ne zahteva se položitev varščine.

2. Člen 23 se uporablja tudi v primeru, ko se sodba izvrši v državi članici, v kateri je bila izrečena.

Člen 16

Stroški

Stroške postopkov nosi stranka, ki v pravdi ne uspe. Vendar sodišče ne prisodi povračila stroškov stranki, ki v pravdi uspe, kolikor so ti neupravičeni ali so nesorazmerni z zahtevkom.

Člen 17

Pravna sredstva

1. Države članice obvestijo Komisijo, ali so po njihovem procesnem pravu dopustna pravna sredstva zoper sodbo, izdano v evropskem postopku v sporih majhne vrednosti, in v kakšnem roku se taka pravna sredstva vložijo. Komisija te podatke objavi.

2. Člen 16 se uporablja za vsa pravna sredstva.

Člen 18

Minimalni standardi za preskus sodbe

1. Tožena stranka ima pravico zahtevati preskus sodbe, izdane v evropskem postopku v sporih majhne vrednosti pred pristojnim sodiščem države članice, ki je izdalo sodbo, če:

(a) (i) sta bila obrazec zahtevka ali vabilo na glavno obravnavo vročena na način, kjer ni dokaza o opravljeni osebni vročitvi, kakor je predvideno v členu 14 Uredbe (ES) št. 805/2004; in

(ii) vročitev brez njene krivde ni bila opravljena pravočasno, da bi ji omogočila pripraviti obrambo;

ali

(b) tožena stranka ni mogla ugovarjati zahtevku zaradi višje sile ali izrednih okoliščin, ki so nastopile brez njene krivde,

pod pogojem, da v vseh navedenih primerih ravna brez odlašanja.

2. Če sodišče zavrne preskus, kjer ni podan noben od razlogov iz odstavka 1 za pravno sredstvo, ostane sodba v veljavi.

Če sodišče odloči, da je preskus utemeljen iz enega od razlogov iz odstavka 1, je sodba v evropskem postopku v sporih majhne vrednosti nična in neveljavna.

Člen 19

Veljavno procesno pravo

Ob upoštevanju določb te uredbe evropski postopek v sporih majhne vrednosti ureja procesno pravo države članice, v kateri teče postopek.

POGLAVJE III

PRIZNAVANJE IN IZVRŠBA V DRUGI DRŽAVI ČLANICI

Člen 20

Priznavanje in izvršba

1. Sodba, izdana v državi članici v evropskem postopku v sporih majhne vrednosti, se prizna in izvrši v drugi državi članici brez potrdila o izvršljivosti in brez vsakršne možnosti nasprotovanja njenemu priznanju.

2. Sodišče na zahtevo stranke brez dodatnih stroškov izda obrazec v zvezi s sodbo v evropskem postopku v sporih majhne vrednosti, pri čemer uporabi standardni obrazec D iz Priloge IV.

Člen 21

Postopek izvršbe

1. Brez poseganja v določbe tega poglavja ureja postopke izvršbe zakonodaja države članice izvršbe.

Vsaka sodba, izdana v evropskem postopku v sporih majhne vrednosti, se izvrši pod istimi pogoji kot sodba, izdana v državi članici izvršbe.

2. Stranka, ki zahteva izvršbo, predloži:

(a) kopijo sodbe, ki izpolnjuje pogoje, potrebne za dokaz njene pristnosti; in

(b) kopijo obrazca iz člena 20(2) in, kjer je to potrebno, njegovega prevoda v uradni jezik države članice izvršbe ali, če je v tej državi članici več uradnih jezikov, v uradni jezik ali v enega od uradnih jezikov sodnega postopka v kraju, kjer se zahteva izvršba, v skladu z zakonodajo te države članice, ali v drug jezik, ki ga je država članica izvršbe označila za sprejemljivega. Vsaka država članica lahko navede uradni jezik ali uradne jezike institucij Evropske unije, ki ni(-so) njen(-i) uradni jezik(-i), ki ga/jih lahko sprejme za evropski postopek v sporih majhne vrednosti. Vsebino obrazca D prevede oseba, ki je v eni od držav članic usposobljena za prevajanje.

3. Stranki, ki zahteva izvršbo sodbe izdane v evropskem postopku v sporu majhne vrednosti v drugi državi članici, ni treba imeti:

(a) pooblaščenca; ali

(b) poštnega naslova

v državi članici izvršbe, razen kadar gre za pooblaščene osebe za izvršilni postopek.

4. Od stranke, ki v eni državi članici zaprosi za izvršbo sodbe, izdane v evropskem postopku v sporih majhne vrednosti, v drugi državi članici, se na podlagi tega, da je tuj državljan ali da nima stalnega prebivališča ali bivališča v državi članici izvršbe, ne sme zahtevati nobene varščine, jamstva ali pologa ne glede na to, kako se imenuje.

Člen 22

Odklonitev izvršbe

1. Pristojno sodišče v državi članici izvršbe na zahtevo osebe, proti kateri je vložena izvršba, odkloni izvršbo, če je sodba, izdana v evropskem postopku v sporih majhne vrednosti, nezdružljiva s prejšnjo sodbo, izdano v kateri koli državi članici ali tretji državi, če:

(a) je prejšnja sodba temeljila na istem dejanskem stanju in je bila izdana med istimi strankami;

(b) če je bila prejšnja sodba izdana v državi članici izvršbe ali izpolnjuje pogoje, potrebne za priznanje v državi članici izvršbe; in

(c) če nezdružljivost ni bila in ni mogla biti upoštevana kot ugovor v sodnem postopku v državi članici, kjer je bila izdana sodba v evropskem postopku v sporih majhne vrednosti.

2. Pod nobenim pogojem se sodba izdana v evropskem postopku v sporih majhne vrednosti v državi članici izvršbe ne sme preverjati glede njene vsebine.

Člen 23

Prekinitev ali omejitev izvršbe

Kadar stranka vloži pravno sredstvo zoper sodbo, izdano v evropskem postopku v sporih majhne vrednosti, ali je vloga takega pravnega sredstva še vedno možna, ali je stranka vložila zahtevek za preskus sodbe v smislu člena 18, lahko pristojno sodišče ali pristojni organ v državi članici izvršbe na zahtevo stranke, proti kateri je vložena izvršba:

(a) omeji postopek izvršbe na zaščitne ukrepe;

(b) pogojuje izvršbo s predložitvijo jamstva, ki ga samo določi; ali

(c) v izjemnih okoliščinah prekine postopek izvršbe.

POGLAVJE IV

KONČNE DOLOČBE

Člen 24

Obveščanje

Države članice sodelujejo pri obveščanju splošne in strokovne javnosti o evropskem postopku v sporih majhne vrednosti, vključno s stroški, zlasti prek Evropske pravosodne mreže v civilnih in gospodarskih zadevah, ustanovljene v skladu z Odločbo 2001/470/ES.

Člen 25

Informacije v zvezi s pristojnostjo, načini sporočanja ter pravnimi sredstvi

1. Do 1. januarja 2008 države članice Komisiji sporočijo:

(a) imena in naslove sodišč, ki so pristojna za izdajanje sodb v evropskem postopku v sporih majhne vrednosti;

(b) načine sporočanja, ki so dovoljeni za namene evropskega postopka v sporih majhne vrednosti in dostopni sodiščem v skladu s členom 4(1);

(c) ali so po njihovem procesnem pravu dopustna pravna sredstva v skladu s členom 17 in pri katerem sodišču jih je treba vložiti;

(d) jezike, ki se lahko uporabijo v skladu s členom 21(2)(b); in

(e) kateri organi so pristojni za izvršbo in kateri organi so pristojni na področju uporabe člena 23.

Države članice obvestijo Komisijo o vseh naknadnih spremembah teh informacij.

2. Komisija informacije, sporočene v skladu z odstavkom 1, objavi v *Uradnem listu Evropske unije* in na druge primerne načine.

Člen 26

Izvedbeni ukrepi

Ukrepi, ki so potrebni za izvajanje te uredbe in so v zvezi s posodobitvami ali tehničnimi spremembami obrazcev iz prilog, se sprejmejo v skladu z regulativnim postopkom s pregledom iz člena 27(2).

Člen 27

Odbor

1. Komisiji pomaga odbor.

2. Pri sklicevanju na ta odstavek se uporabljata člen 5a(1) do (4) in člen 7 Sklepa 1999/468/ES, ob upoštevanju določb člena 8 Sklepa.

Člen 28

Pregled

Do 1. januarja 2014 Komisija predloži Evropskemu parlamentu, Svetu in Evropskemu ekonomsko-socialnemu odboru podrobno poročilo o pregledu delovanja evropskega postopka v sporih majhne vrednosti ter o meji vrednosti zahtevka iz člena 2(1). To poročilo vsebuje oceno delovanja postopka in podrobno oceno vplivov za vsako državo članico.

V ta namen in za zagotovitev, da se ustrezno upoštevajo najboljše prakse v Evropski uniji ter da se odražajo načela boljše zakonodaje, države članice Komisiji zagotovijo informacije v zvezi z delovanjem evropskega postopka v čezmejnih sporih majhne vrednosti. Te informacije bi morale zajemati sodne takse, hitrost postopkov, učinkovitost, enostavnost uporabe in notranje postopke držav članic v sporih majhne vrednosti.

Po potrebi se poročilu Komisije priložijo predlogi za prilagoditev.

Člen 29

Začetek veljavnosti

Ta uredba začne veljati dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Uporablja se od 1. januarja 2009, razen člena 25, ki se uporablja od 1. januarja 2008.

Ta uredba je v celoti zavezujoča in se neposredno uporablja v državah članicah v skladu s Pogodbo o ustanovitvi Evropske skupnosti.

V Strasbourgu, 11. julija 2007

Za Evropski parlament
Predsednik
H.-G. PÖTTERING

Za Svet
Predsednik
M. LOBO ANTUNES

PRILOGA I

EVROPSKI POSTOPEK V SPORIH MAJHNE VREDNOSTI

OBRAZEC A

OBRAZEC ZAHTEVKA

(Člen 4(1) Uredbe (ES) št. 861/2007 Evropskega parlamenta in Sveta o uvedbi evropskega postopka v sporih majhne vrednosti)

Številka zadeve (*):
Sodišče prejelo dne: ___/___/_____ (*)
(*) Izpolni sodišče.

POMEMBNE INFORMACIJE

PREBERITE NAVODILA NA ZAČETKU VSAKEGA RAZDELKA, SAJ VAM BODO POMAGALA PRI IZPOLNJEVANJU OBRAZCA

Jezik

Izpolnite ta obrazec v jeziku sodišča, ki se mu pošlje vloga. Obrazec je na voljo v vseh uradnih jezikih institucij Evropske unije na spletni strani http://ec.europa.eu/justice_home/judicialatlascivil/html/index_sl.htm; to vam je lahko v pomoč pri izpolnjevanju vloge v zahtevanem jeziku.

Dokazne listine

Obrazcu zahtevka je treba po potrebi priložiti vse ustrezne dokazne listine. Vendar vam to ne preprečuje, da med postopkom po potrebi predložite nadaljnje dokaze.

Toženi stranki bo predložena kopija obrazca zahtevka in, če je potrebno, dokaznih listin. Toženi stranki se omogoči, da nato predloži svoj odgovor.

1. *Sodišče*

V tem polju je treba navesti sodišče, ki ste mu predložili zahtevek. Pri odločitvi glede izbire sodišča je treba upoštevati razloge za pristojnost sodišča. Neizčrpen seznam zgledov možnih razlogov za pristojnost je v razdelku 4.

1. *Na katerem sodišču vlagate zahtevek?*
1.1. Ime:
1.2. Ulica in številka/p.p.:
1.3. Kraj in poštna številka:
1.4. Država:

2. Tožeča stranka

V tem polju ste navedeni vi kot tožeča stranka in vaši zastopniki, če jih imate. Zastopanje po odvetniku ali drugem pravnem strokovnjaku ni obvezno.

V nekaterih državah ne zadostuje, da kot naslov navedete zgolj številko p.p. in morate zato navesti ulico in številko ter poštno številko. Če tega ne storite, dokument morda ne bo vročen.

Polje „Drugi podatki“ lahko vsebuje podatke, ki omogočajo vašo identifikacijo, npr. datum rojstva, poklic, položaj v podjetju, osebno identifikacijsko številko in registrsko številko podjetja v nekaterih državah članicah.

Če je tožečih strank več, uporabite dodatne liste.

2. *Podatki o tožeči stranki*

2.1. Priimek, ime/Naziv podjetja ali organizacije:

2.2. Ulica in številka/p.p.:

2.3. Kraj in poštna številka:

2.4. Država:

2.5. Telefon (*):

2.6. Elektronska pošta (*):

2.7. Zastopnik tožeče stranke, če obstaja, in kontaktni podatki (*):

2.8. Drugi podatki (*):

3. *Tožena stranka*

V tem polju navedite toženo stranko in njegovega zastopnika, če vam je znan. Zastopanje tožene stranke po odvetniku ali drugem pravnem strokovnjaku ni obvezno.

V nekaterih državah ne zadostuje, da kot naslov navedete zgolj številko p.p. in morate zato navesti ulico in številko ter poštno številko. Če tega ne storite, dokument morda ne bo vročen.

Polje „Drugi podatki“ lahko vsebuje podatke, ki omogočajo identifikacijo osebe, npr. datum rojstva, poklic, položaj v podjetju, osebno identifikacijsko številko in registrsko številko podjetja v nekaterih državah članicah. Če je toženih strank več, uporabite dodatne liste.

3. *Podatki o toženi stranki*

3.1. Priimek, ime/Naziv podjetja ali organizacije:

3.2. Ulica in številka/p.p.:

3.3. Kraj in poštna številka:

3.4. Država:

3.5. Telefon (*):

3.6. Elektronska pošta (*):

3.7. Zastopnik tožene stranke, če je znan, in kontaktni podatki (*):

3.8. Drugi podatki (*):

4. *Pristojnost*

Vlogo je treba predložiti sodišču, ki je pristojno za obravnavanje vlog. Sodišče mora biti pristojno v skladu s predpisi Uredbe Sveta (ES) št. 44/2001 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah.

Ta razdelek vključuje neizčrpen seznam primeroma naštetih razlogov za pristojnost.

Informacije o predpisih glede pristojnosti so na spletni strani Evropskega pravosodnega atlasa http://ec.europa.eu/justice_home/judicialatlascivil/html/index_en.htm.

Na spletni strani http://ec.europa.eu/civiljustice/glossary/glossary_sl.htm pa si lahko preberete razlage nekaterih uporabljenih pravnih izrazov.

(*) Navedba neobvezna.

4. *S čim utemeljujete pristojnost sodišča?*

4.1. Stalno prebivališče tožene stranke ☐

4.2. Stalno prebivališče potrošnika ☐

4.3. Stalno prebivališče zavarovanca, zavarovane osebe ali upravičenca iz zavarovanja ☐

4.4. Kraj izvajanja sporne obveznosti ☐

4.5. Kraj oškodovanja ☐

4.6. Kraj nepremičnine ☐

4.7. Sodišče, ki ga v dogovoru izberejo stranke v postopku

4.8. Drugo (navedite): _____

5. *Čezmejni značaj zadeve*

Evropski postopek v sporih majhne vrednosti se lahko uporabi, če ima zadeva čezmejni značaj. Zahtevek je čezmejen, če ima vsaj ena od strank stalno ali običajno bivališče v državi članici, ki ni država članica, v kateri je sodišče, kjer poteka postopek.

5. *Čezmejni značaj zadeve*

5.1. Država stalnega ali običajnega prebivališča tožeče stranke: _____

5.2. Država stalnega ali običajnega prebivališča tožene stranke: _____

5.3. Država članica sodišča: _____

6. *Podatki o banki (navedba neobvezna)*

V polju 6.1 lahko sodišče obvestite, na kakšen način nameravate plačati pristojbino za vlogo. Upoštevajte, da na sodišču, kateremu pošiljate vlogo, niso nujno na razpolago vsi načini. Preveriti morate, kateri način plačila bo sodišče sprejelo. To lahko storite tako, da stopite v stik z zadevnim sodiščem ali podatek poiščete na spletni strani Evropske pravosodne mreže v civilnih in gospodarskih zadevah http://ec.europa.eu/civiljustice.

V primeru, da izberete plačilo s kreditno kartico ali sodišču dovolite, da pristojbino vzame z vašega bančnega računa, morate v dodatku tej vlogi vnesti ustrezne podatke o kreditni kartici ali bančnem računu. Dodatek se uporablja le v vednost sodišču in se ne posreduje toženi stranki.

V polju 6.2 lahko navedete, na kakšen način želite prejeti plačilo s strani tožene stranke, če bi na primer tožena stranka želela plačati takoj, še preden je sodba izrečena. V primeru, da želite izplačilo z bančnim nakazilom, navedite ustrezne podatke o banki.

6. *Podatki o banki* (*)

6.1. Kako boste poravnali stroške sodne takse?

6.1.1. Z bančnim nakazilom ☐

6.1.2. S kreditno kartico ☐ (izpolnite dodatek)

6.1.3. Neposredna bremenitev bančnega računa tožeče stranke ☐ (izpolnite dodatek)

6.1.4. Drugo (navedite):

6.2. Na kateri račun naj tožena stranka nakaže zahtevani ali dodeljeni znesek?

6.2.1. Imetnik računa:

6.2.2. Ime banke, BIC ali druga ustrezna bančna koda:

6.2.3. Številka računa/IBAN:

7. *Zahtevek*

Področje uporabe: Evropski postopek v sporih majhne vrednosti ima omejeno področje uporabe. V tem postopku ni mogoče obravnavati zahtevkov, katerih vrednost presega 2 000 EUR ali ki so navedeni na seznamu v členu 2 Uredbe (ES) št. 861/2007 Evropskega parlamenta in Sveta o uvedbi evropskega postopka v sporih majhne vrednosti. Če vaš zahtevek ni povezan s tožbo s področja uporabe omenjene uredbe v skladu s členom 2, se postopek nadaljuje pred pristojnimi sodišči v skladu s pravili rednega civilnega postopka. Če v takšnem primeru ne bi želeli nadaljevati postopka, morate svojo vlogo umakniti.

Denarni ali drugi zahtevki: Navedite, ali zahtevate denar in/ali kaj drugega (nedenarni zahtevek), npr. dostavo blaga, in nato izpolnite polje 7.1 in/ali polje 7.2. Če gre za nedenarni zahtevek, navedite ocenjeno vrednost vašega zahtevka. Pri nedenarnem zahtevku navedite, ali imate sekundarni zahtevek, v primeru da prvotnemu zahtevku ne bi bilo mogoče ugoditi.

Če zahtevate povračilo stroškov postopka (npr. stroški prevodov, stroški odvetnika, stroški za vročanje pisanj itn.), to navedite v točki 7.3. Predpisi o stroških, ki jih lahko naloži sodišče, se razlikujejo med državami članicami. Podrobnosti glede skupin stroškov v državah članicah so na voljo na spletni strani Evropske pravosodne mreže v civilnih in gospodarskih zadevah http://ec.europa.eu/civiljustice.

Če zahtevate pogodbene obresti, denimo na posojilo, navedite obrestno mero in datum, ko začnejo teči obresti. Sodišče lahko vašemu zahtevku, če je bil uspešen, dodeli zakonite obresti. Navedite, ali zahtevate te obresti ter datum, ko začnejo teči obresti.

7. *Podatki o vašem zahtevku*

☐ 7.1. Denarni zahtevek

7.1.1. Znesek glavnice (brez obresti in stroškov): _____

7.1.2. Valuta:

☐ euro (EUR)	☐ bolgarski lev (BGN)	☐ ciprski funt (CYP)
☐ češka krona (CZK)	☐ estonska krona (EEK)	☐ funt šterling (GBP)
☐ madžarski forint (HUF)	☐ latvijski lats (LVL)	☐ litovski litas (LTL)
☐ malteška lira (MTL)	☐ poljski zlot (PLN)	☐ romunski leu (RON)
☐ švedska krona (SEK)	☐ slovaška krona (SKK)	

☐ Drugo (navedite): _____

☐ 7. 2. Drug zahtevek

7.2.1. Opredelite, kaj zahtevate: _____

7.2.2. Ocenjena vrednost zahtevka: _____

Valuta:

☐ euro (EUR)	☐ bolgarski lev (BGN)	☐ ciprski funt (CYP)
☐ češka krona (CZK)	☐ estonska krona (EEK)	☐ funt šterling (GBP)
☐ madžarski forint (HUF)	☐ latvijski lats (LVL)	☐ litovski litas (LTL)
☐ malteška lira (MTL)	☐ poljski zlot (PLN)	☐ romunski leu (RON)
☐ švedska krona (SEK)	☐ slovaška krona (SKK)	

☐ Drugo (navedite): _____

7.3. Zahtevate povračilo stroškov postopka?

7.3.1. Da ☐

7.3.2. Ne ☐

7.3.3. Če je odgovor pritrdilen, navedite, za katere stroške gre, in zahtevani znesek ali znesek do sedaj nastalih stroškov:

7.4. Zahtevate obresti?

Da ☐

Ne ☐

Če je odgovor pritrdilen, so obresti:

pogodbene? ☐ če je odgovor pritrdilen, pojdite na polje 7.4.1

zakonite? ☐ če je odgovor pritrdilen, pojdite na polje 7.4.2

7.4.1. v primeru pogodbenih obresti

1) obrestna mera znaša:

☐ _____%

☐ _____% nad izhodiščno obrestno mero ECB

☐ drugo: _____

2) obresti se izplačajo od datuma: ___/___/_____

7.4.2. v primeru zakonitih

obresti se izplačajo od datuma: ___/___/_____

8. *Podrobnosti zahtevka*

V točki 8.1 na kratko opišite vsebino vašega zahtevka.

V točki 8.2 opišite ustrezna dokazila. Lahko gre denimo za pisna dokazila (npr. pogodba, račun itn.) ali ustne oziroma pisne izjave prič. Za vsako dokazilo navedite, kateri vidik vašega zahtevka potrjuje.

Če prostora ni dovolj, lahko priložite dodatne liste.

8. *Podrobnosti zahtevka*

8.1. Navedite razloge za zahtevek, npr. kaj se je zgodilo, kje in kdaj.

8.2. Opišite dokazila, ki jih želite predložiti v podporo zahtevku, in navedite katere točke zahtevka potrjujete. Po potrebi priložite ustrezne dokazne listine.

8.2.1. Pisna dokazila ☐ navedite spodaj

8.2.2. Priče ☐ navedite spodaj

8.2.3. Drugo ☐ navedite spodaj

Glavna obravnava: Evropski postopek v sporih majhne vrednosti je pisni postopek. Vendar lahko v tej vlogi ali pozneje zahtevate, da se izvede glavna obravnava. Sodišče lahko odloči o sklicu glavne obravnave, če meni, da je to potrebno za pošteno vodenje zadeve, ob upoštevanju vseh okoliščin zadeve pa jo lahko tudi zavrne.

8.3. Želite glavno obravnavo?

Da ☐

Ne ☐

Če je odgovor pritrdilen, navedite razloge (*):

9. *Potrdilo*

Sodba, izdana v državi članici v evropskem postopku v sporih majhne vrednosti, se lahko prizna in izvrši v drugi državi članici. Če nameravate zaprositi za priznanje in izvršitev sodbe v državi članici, ki ni država sodišča, lahko v tej vlogi zahtevate, da sodišče, ki je izreklo odločbo v vašo korist, izda potrdilo o tej sodbi.

9. *Potrdilo*

Sodišče prosim, da izda potrdilo o sodbi.

Da ☐

Ne ☐

10. *Datum in podpis*

Preverite, ali ste jasno zapisali ime ter ali ste vlogo na zadnji strani podpisali in datirali.

10. *Datum in podpis*

Sodišče naprošam, da na podlagi mojega zahtevka izreče sodbo zoper toženo stranko.

Izjavljam, da so navedene informacije, kolikor mi je znano, resnične in posredovane v dobri veri.

V/Na: _____

Datum: ___/___/_____

Ime in podpis:

Dodatek k obrazcu zahtevka (obrazec A)

Podatki o banki za namene plačila stroškov vloge (*)

Imetnik računa/Imetnik kreditne kartice:
Ime banke, BIC ali druga ustrezna bančna koda/Izdajatelj kreditne kartice:
Številka računa ali IBAN/Številka kreditne kartice, veljavnost in varnostna številka kreditne kartice:

(*) Navedba neobvezna.

PRILOGA II

EVROPSKI POSTOPEK V SPORIH MAJHNE VREDNOSTI

OBRAZEC B

POZIV S STRANI SODIŠČA K DOPOLNITVI IN/ALI POPRAVKU OBRAZCA ZAHTEVKA

(Člen 4(4) Uredbe (ES) št. 861/2007 Evropskega parlamenta in Sveta o uvedbi evropskega postopka v sporih majhne vrednosti)

Izpolni sodišče

Številka zadeve:

Sodišče prejelo dne: ___/___/_____

1. *Sodišče*

1.1. Ime:

1.2. Ulica in številka/p.p.:

1.3. Kraj in poštna številka:

1.4. Država:

2. *Tožeča stranka*

2.1. Priimek, ime/Naziv podjetja ali organizacije:

2.2. Ulica in številka/p.p.:

2.3. Kraj in poštna številka:

2.4. Država:

2.5. Telefon (*):

2.6. Elektronska pošta (*):

2.7. Zastopnik tožeče stranke, če obstaja, in kontaktni podatki (*):

2.8. Drugi podatki (*):

3. *Tožena stranka*

3.1. Priimek, ime/Naziv podjetja ali organizacije:

3.2. Ulica in številka/p.p.:

3.3. Kraj in poštna številka:

3.4. Država:

3.5. Telefon (*):

3.6. Elektronska pošta (*):

3.7. Zastopnik tožene stranke, če obstaja, in kontaktni podatki (*):

3.8. Drugi podatki (*):

(*) Navedba neobvezna.

Sodišče je preučilo vaš obrazec zahtevka in meni, da je nepopoln ali ni dovolj jasen oziroma ni pravilno izpolnjen: dopolnite in/ali popravite vaš obrazec v jeziku sodišča, navedenem spodaj, čim prej in najpozneje do _____.

Sodišče bo v skladu s pogoji iz Uredbe (ES) št. 861(*)/2007 vlogo zavrglo, če je ne boste dopolnili in/ali popravili v zgoraj določenem roku.

Vaš obrazec zahtevka ni bil izpolnjen v pravilnem jeziku. Izpolnite ga v enem od naslednjih jezikov:

češčina	☐	nemščina	☐	estonščina	☐
španščina	☐	grščina	☐	francoščina	☐
irščina	☐	italijanščina	☐	latvijščina	☐
litovščina	☐	madžarščina	☐	malteščina	☐
nizozemščina	☐	poljščina	☐	portugalščina	☐
romunščina	☐	slovaščina	☐	slovenščina	☐
finščina	☐	švedščina	☐	angleščina	☐
bolgarščina	☐	drug jezik: (navedite) _____			

Naslednje razdelke obrazca zahtevka je treba dopolniti in/ali popraviti, kakor je navedeno spodaj:

—

—

—

—

V/Na: _____

Datum: ___/___/_____

Podpis in/ali žig:

PRILOGA III

EVROPSKI POSTOPEK V SPORIH MAJHNE VREDNOSTI

OBRAZEC C

OBRAZEC ZA ODGOVORE

(Člen 5(2) in (3) Uredbe (ES) št. 861/2007 Evropskega parlamenta in Sveta o uvedbi evropskega postopka v sporih majhne vrednosti)

POMEMBNE INFORMACIJE IN NAVODILA ZA TOŽENO STRANKO

V okviru evropskega postopka v sporih majhne vrednosti je bila proti vam vložena tožba, kakor je podano v priloženem obrazcu zahtevka.

Odgovorite lahko tako, da izpolnite del II tega obrazca in ga vrnete sodišču, ali na kateri koli drug primeren način v roku 30 dni od dne, ko vam je bil vročen obrazec zahtevka in obrazec za odgovore.

Če ne odgovorite v roku 30 dni, bo sodišče izdalo sodbo.

Preverite, ali ste ime zapisali jasno ter ali ste vlogo na koncu podpisali in datirali.

Preberite tudi navodila na vlogi za zahtevek, saj vam lahko pomagajo pri oblikovanju vašega odgovora.

Jezik: Na zahtevek odgovorite v jeziku sodišča, ki vam je poslalo ta obrazec.

Obrazec je na voljo v vseh uradnih jezikih Evropske unije na spletni strani http://ec.europa.eu/justice_home/judicialatlascivil/html/index.htm; to vam je lahko v pomoč pri izpolnjevanju obrazca v zahtevanem jeziku.

Glavna obravnava: Evropski postopek v sporih majhne vrednosti je pisni postopek. Vendar lahko zaprosite za glavno obravnavo. Upoštevajte, da lahko sodišče glede na okoliščine zadeve to prošnjo zavrne.

Dokazne listine: Navedete lahko morebitna dokazna sredstva in po potrebi dodate dokazne listine.

Nasprotna tožba: Če želite vložiti zahtevek proti tožeči stranki (nasprotna tožba), izpolnite in priložite ločen obrazec A, ki ga najdete na spletni strani http://ec.europa.eu/justice_home/judicialatlascivil/html/fillinginformation_sl.htm ali dobite od sodišča, ki vam je poslalo ta obrazec. Upoštevajte, da za namene nasprotne tožbe veljate za tožečo stranko.

Popravek vaših podatkov: V razdelku 6 „Druge informacije“ lahko tudi popravite ali dopolnite svoje osebne podatke (npr. kontaktni podatki, zastopnik itd.).

Dodaten prostor: Če prostora ni dovolj, lahko priložite dodatne liste.

Del I (izpolni sodišče)

Ime tožeče stranke:

Ime tožene stranke:

Sodišče:

Zahtevek:

Sklicna številka:

Del II (izpolni tožena stranka)

1. Sprejemate zahtevek?

   Da ☐

   Ne ☐

   Delno ☐

   Če ste odgovorili „ne“ ali „delno“, navedite razloge:

   Zahtevek je izven področja uporabe evropskega postopka v sporih majhne vrednosti. ☐

   navedite spodaj

   Drugo ☐

   navedite spodaj

2. Če ne sprejmete zahtevka, opišite dokazila, ki jih želite predložiti kot ugovor zahtevku. Navedite, katere točke vašega odgovora dokazila potrjujejo. Po potrebi priložite ustrezne dokazne listine.

   2.1. Pisna dokazila ☐ navedite spodaj

   2.2. Priče ☐ navedite spodaj

   2.3. Drugo ☐ navedite spodaj

3. Želite glavno obravnavo?

   Da ☐

   Ne ☐

   Če je odgovor pritrdilen, navedite razloge (*):

4. Zahtevate povračilo stroškov postopka?

   4.1. Da ☐

   4.2. Ne ☐

   4.3. Če je odgovor pritrdilen, navedite, za katere stroške gre in zahtevani znesek ali znesek do sedaj nastalih stroškov:

5. Želite vložiti nasprotno tožbo?

   5.1. Da ☐

   5.2. Ne ☐

   5.3. Če je odgovor pritrdilen, izpolnite in priložite ločeni obrazec A.

6. Druge informacije (*)

7. Datum in podpis

   Izjavljam, da so navedene informacije, kolikor mi je znano, resnične in posredovane v dobri veri.

   V/Na: _____

   Datum: ___/___/_____

   Ime in podpis:

(*) Navedba neobvezna.

PRILOGA IV

EVROPSKI POSTOPEK V SPORIH MAJHNE VREDNOSTI

OBRAZEC D

POTRDILO V ZVEZI S SODBO V EVROPSKEM POSTOPKU V SPORIH MAJHNE VREDNOSTI

(Člen 20(2) Uredbe (ES) št. 861/2007 Evropskega parlamenta in Sveta o uvedbi evropskega postopka v sporih majhne vrednosti)

Izpolni sodišče

1.	*Sodišče*
1.1.	Ime:
1.2.	Ulica in številka/p.p.:
1.3.	Kraj in poštna številka:
1.4.	Država:
2.	*Tožeča stranka*
2.1.	Priimek, ime/Naziv podjetja ali organizacije:
2.2.	Ulica in številka/p.p.:
2.3.	Kraj in poštna številka:
2.4.	Država:
2.5.	Telefon (*):
2.6.	Elektronska pošta (*):
2.7.	Zastopnik tožeče stranke, če obstaja, in kontaktni podatki (*):
2.8.	Drugi podatki (*):
3.	*Tožena stranka*
3.1.	Priimek, ime/Naziv podjetja ali organizacije:
3.2.	Ulica in številka/p.p.:
3.3.	Kraj in poštna številka:
3.4.	Država:
3.5.	Telefon (*):
3.6.	Elektronska pošta (*):
3.7.	Zastopnik tožene stranke, če obstaja, in kontaktni podatki (*):
3.8.	Drugi podatki (*):

(*) Navedba neobvezna.

4. *Sodba*

4.1. Datum:

4.2. Številka zadeve:

4.3. Vsebina sodbe:

4.3.1. Sodišče je odredilo, da _____ plača _____

1) glavnico:

2) obresti:

3) stroške:

4.3.2. Sodišče je zoper _____ odredilo, da _____

(Če sodbo izreče pritožbeno sodišče ali pri preskusu sodbe).

Ta sodba razveljavlja sodbo, izdano ___/___/_____, številka zadeve _____, in vsa s to sodbo povezana potrdila.

TA SODBA SE PRIZNA IN IZVRŠI V DRUGI DRŽAVI ČLANICI BREZ POTRDILA O IZVRŠLJIVOSTI IN BREZ VSAKRŠNE MOŽNOSTI UGOVARJANJA NJENEMU PRIZNANJU.

V/Na: _____

Datum: ___/___/_____

Podpis in/ali žig

UREDBA (ES) št. 862/2007 EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA

z dne 11. julija 2007

o statistikah Skupnosti o selitvah in mednarodni zaščiti ter o razveljavitvi Uredbe Sveta (EGS) št. 311/76 o zbiranju statističnih podatkov o tujih delavcih

(Besedilo velja za EGP)

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o ustanovitvi Evropske skupnosti in zlasti člena 285(1) Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Komisije,

ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora [1],

v skladu s postopkom, določenim v členu 251 Pogodbe [2],

ob upoštevanju naslednjega:

(1) V sklepih Sveta za pravosodje in notranje zadeve z dne 28. in 29. maja 2001 je Svet ocenil, da je za skupno analizo in izboljšanje izmenjave statistik o azilu in selitvah potreben skladen in celovit okvir za prihodnje ukrepanje v zvezi z izboljšanjem statistik.

(2) Aprila 2003 je Komisija Svetu in Evropskemu parlamentu poslala Sporočilo, v katerem opredeljuje akcijski načrt za zbiranje in analizo statistike Skupnosti na področju selitev. Sporočilo je vključevalo številne pomembne spremembe, namenjene izboljšanju popolnosti in stopnje usklajenosti teh statistik. V skladu z akcijskim načrtom je bila namera Komisije predlagati zakonodajo o statistikah Skupnosti o selitvah in azilu.

(3) Evropski svet je v Solunu dne 19. in 20. junija 2003 sklenil, da so za zbiranje in analizo podatkov o selitvah in azilu v Evropski uniji potrebni bolj učinkoviti mehanizmi.

(4) Evropski parlament je v svoji resoluciji z dne 6. novembra 2003 [3] o navedenem sporočilu Komisije zapisal, da je treba zagotoviti zakonodajo, ki bo omogočala pripravo izčrpnih statistik, potrebnih za razvoj pravičnih in učinkovitih politik Skupnosti na področju selitev. Resolucija podpira načrte Komisije za predložitev zakonodaje o statistikah selitev in azila.

(5) Širitev Evropske unije je prinesla dodatno geografsko in politično razsežnost vprašanjem, povezanim s selitvami. Okrepila je tudi zahteve po natančnih, pravočasnih in usklajenih statističnih podatkih. Povečala se je tudi potreba po statističnih podatkih glede poklica, izobrazbe, usposobljenosti in vrste dejavnosti selivcev.

(6) Usklajene in primerljive statistike Skupnosti o selitvah in azilu so bistvene za razvoj in spremljanje zakonodaje in politik Skupnosti, ki se nanašajo na priseljevanje in azil ter na prost pretok oseb.

(7) Obstaja potreba po povečani izmenjavi statističnih podatkov o azilu in selitvah, izboljšanju kakovosti zbiranja statističnih podatkov Skupnosti ter statističnih rezultatov, ki so doslej temeljili na vrsti „gentlemanskih dogovorov“.

(8) Bistveno je, da so za spremljanje razvoja ter izvajanja zakonodaje in politike Skupnosti na voljo podatki po celi Evropski uniji. Obstoječa praksa praviloma ne zagotavlja enotne, redne, pravočasne in hitre dostave ter posredovanja usklajenih podatkov.

(9) Ta uredba ne zajema ocen o številu oseb, ki nezakonito prebivajo v državah članicah. Države članice Komisiji (Eurostatu) ne bi smele predložiti teh ocen ali podatkov o takih osebah, čeprav jih lahko na podlagi raziskav vključijo v statistične preglede.

(10) Kjer je mogoče, se za namene te uredbe uporabljajo opredelitve iz Priporočil Združenih narodov v zvezi s statističnim spremljanjem meddržavnih selitev, Priporočil Združenih narodov za popise prebivalstva in stanovanj v ECE regiji ali iz zakonodaje ES ter se jih dopolni v skladu z ustreznimi postopki.

---

[1] UL C 185, 8.8.2006, str. 31.

[2] Mnenje Evropskega parlamenta z dne 14. marca 2007 (še ni objavljeno v Uradnem listu) in Sklep Sveta z dne 12. junija 2007.

[3] UL C 83 E, 2.4.2004, str. 94.

(11) Z novimi potrebami Skupnosti v zvezi s statistikami o selitvah in azilu so določbe Uredbe Sveta (EGS) št. 311/76 z dne 9. februarja 1976 o zbiranju statističnih podatkov o tujih delavcih ([1]) zastarele.

(12) Zato bi bilo treba Uredbo (EGS) št. 311/76 razveljaviti.

(13) Ker države članice ne morejo v zadostni meri uresničiti cilja te uredbe, in sicer uvedbe skupnih predpisov o zbiranju in urejanju statistik Skupnosti o selitvah in mednarodni zaščiti, in ker se lahko cilji zaradi obsega ukrepov laže uresničijo na ravni Skupnosti, Skupnost lahko sprejme ukrepe, ki so skladni z načelom subsidiarnosti iz člena 5 Pogodbe. V skladu z načelom sorazmernosti iz navedenega člena ta uredba ne presega okvirov, potrebnih za doseganje navedenega cilja.

(14) Uredba Sveta (ES) št. 322/97 z dne 17. februarja 1997 o statističnih podatkih Skupnosti ([2]) predstavlja referenčni okvir za določbe te uredbe. Zahteva zlasti skladnost s pogoji, kot so nepristranskost, zanesljivost, objektivnost, znanstvena neodvisnost, stroškovna učinkovitost in zaupnost statističnih podatkov.

(15) Ukrepe, potrebne za izvajanje te uredbe, bi bilo treba sprejeti v skladu s Sklepom Sveta 1999/468/ES z dne 28. junija 1999 o določitvi postopkov za uresničevanje Komisiji podeljenih izvedbenih pooblastil ([3]).

(16) Zlasti bi bilo treba Komisiji podeliti pooblastila, da dopolni opredelitve, sprejme odločitve o združevanju podatkov in njihovem dodatnem razčlenjevanju ter določi pravila glede natančnosti in standardov kakovosti. Ker so ti ukrepi splošnega obsega in so namenjeni spreminjanju nebistvenih določb te uredbe in jo dopolnjujejo z novimi nebistvenimi določbami, bi jih bilo treba sprejeti v skladu z regulativnim postopkom s pregledom iz člena 5a Sklepa 1999/468/ES.

(17) Z Odborom za statistični program, ustanovljenim s Sklepom Sveta 89/382/EGS, Euratom z dne 19. junija 1989 o ustanovitvi Odbora za statistične programe Evropskih skupnosti ([4]), se je posvetovalo v skladu s členom 3 navedenega sklepa –

SPREJELA NASLEDNJO UREDBO:

Člen 1

Predmet urejanja

Ta uredba uvaja skupna pravila za zbiranje in urejanje statistik Skupnosti o:

(a) priseljevanju na ozemlja in odseljevanju z ozemelj države članice, vključno s tokovi z ozemlja ene države članice na ozemlje druge države članice in tokovi med državo članico in ozemljem tretje države;

(b) državljanstvu in državi rojstva oseb, ki običajno prebivajo na ozemlju držav članic;

(c) upravnih in sodnih postopkih in procesih v državah članicah, ki se nanašajo na priseljevanje, izdajo dovoljenj za prebivanje, državljanstvo, azil in druge oblike mednarodne zaščite in preprečevanje nezakonitega priseljevanja.

Člen 2

Opredelitev pojmov

1. V tej uredbi se uporabljajo naslednje opredelitve:

(a) „običajno prebivališče“ pomeni kraj, v katerem oseba običajno preživi svoj dnevni počitek, ne glede na začasno odsotnost za namene rekreacije, počitnic, obiskov pri prijateljih in sorodnikih, dela, zdravljenja ali verskega romanja, ali, če to ne obstaja, kraj, kjer ima oseba zakonito ali registrirano prebivališče;

(b) „priselitev“ pomeni dejanje, s katerim oseba uredi svoje običajno prebivališče na območju države članice za čas, ki je ali se pričakuje, da bo vsaj dvanajst mesecev, s tem da je prej običajno prebivala v drugi državi članici ali tretji državi;

(c) „odselitev“ pomeni dejanje, s katerim oseba, ki je prej običajno prebivala na območju države članice, preneha imeti svoje običajno prebivališče v navedeni državi članici za čas, ki je ali se pričakuje, da bo vsaj dvanajst mesecev;

(d) „državljanstvo“ pomeni posebno pravno vez med posameznikom in njegovo državo, pridobljeno ob rojstvu ali z naturalizacijo, in sicer z izjavo, izbiro, s poroko ali na kakšen drug način glede na nacionalno zakonodajo;

([1]) UL L 39, 14.2.1976, str. 1.

([2]) UL L 52, 22.2.1997, str. 1. Uredba, kakor je bila spremenjena z Uredbo (ES) št. 1882/2003 Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 284, 31.10.2003, str. 1).

([3]) UL L 184, 17.7.1999, str. 23. Sklep, kakor je bil spremenjen s Sklepom 2006/512/ES (UL L 200, 22.7.2006, str. 11).

([4]) UL L 181, 28.6.1989, str. 47.

(e) „država rojstva“ pomeni državo prebivališča (znotraj sedanjih meja, če je ta podatek na voljo) matere v času rojstva, ali, če ta podatek ne obstaja, državo (znotraj sedanjih meja, če je ta podatek na voljo), v kateri je bila oseba rojena;

(f) „priseljenec“ pomeni osebo, ki se priseli;

(g) „odseljenec“ pomeni osebo, ki se odseli;

(h) „rezident za daljši čas“ pomeni rezidenta za daljši čas, kakor je opredeljen v členu 2(b) Direktive Sveta 2003/109/ES z dne 25. novembra 2003 o statusu državljanov tretjih držav, ki so rezidenti za daljši čas ([1]);

(i) „državljan tretje države“ pomeni katero koli osebo, ki ni državljan Unije v smislu člena 17(1) Pogodbe, vključno z osebami brez državljanstva;

(j) „vloga za mednarodno zaščito“ pomeni vlogo za mednarodno zaščito, kakor je opredeljena v členu 2(g) Direktive Sveta 2004/83/ES z dne 29. aprila 2004 o minimalnih standardih glede pogojev, ki jih morajo izpolnjevati državljani tretjih držav ali osebe brez državljanstva, da se jim prizna status begunca ali osebe, ki iz drugih razlogov potrebuje mednarodno zaščito, in o vsebini te zaščite ([2]);

(k) „status begunca“ pomeni status begunca, kakor je opredeljen v členu 2(d) Direktive 2004/83/ES;

(l) „status subsidiarne zaščite“ pomeni status subsidiarne zaščite, kakor je opredeljen v členu 2(f) Direktive 2004/83/ES;

(m) „družinski člani“ pomeni družinske člane, kakor so opredeljeni v členu 2(i) Uredbe Sveta (ES) št. 343/2003 z dne 18. februarja 2003 o vzpostavitvi meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za azil, ki jo v eni od držav članic vloži državljan tretje države ([3]);

(n) „začasna zaščita“ pomeni začasno zaščito, kakor je opredeljena v členu 2(a) Direktive Sveta 2001/55/ES z dne 20. julija 2001 o najnižjih standardih za dodelitev začasne zaščite v primeru množičnega prihoda razseljenih oseb in o ukrepih za uravnoteženje prizadevanj in posledic za države članice pri sprejemanju takšnih oseb ([4]);

(o) „mladoletnik brez spremstva“ pomeni mladoletnika brez spremstva, kakor je opredeljen v členu 2(i) Direktive 2004/83/ES;

(p) „zunanje meje“ pomeni zunanje meje, kakor so opredeljene v členu 2(2) Uredbe (ES) št. 562/2006 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. marca 2006 o Zakoniku Skupnosti o pravilih, ki urejajo gibanje oseb prek meja (Zakonik o schengenskih mejah) ([5]);

(q) „državljani tretjih držav, ki jim je bil vstop zavrnjen“ pomeni državljane tretjih držav, ki jim je bil na zunanji meji zavrnjen vstop, ker ne izpolnjujejo vseh pogojev vstopa iz člena 5(1) Uredbe (ES) št. 562/2006 in ne spadajo v nobeno kategorijo oseb iz člena 5(4) navedene uredbe;

(r) „državljani tretjih držav, za katere je bilo ugotovljeno, da so na ozemlju nezakonito“ pomeni državljane tretjih držav, za katere je bilo uradno ugotovljeno, da so v državi članici in ne izpolnjujejo oziroma so nehali izpolnjevati pogoje za bivanje ali prebivanje v tej državi članici;

(s) „preselitev“ pomeni premestitev državljanov tretje države ali oseb brez državljanstva, na podlagi ocene o njihovih potrebah po mednarodni zaščiti in trajni rešitvi, v državo članico, kjer dobijo dovoljenje za prebivanje z zagotovljenim pravnim položajem.

2. Države članice Komisiji (Eurostatu) poročajo o uporabi in verjetnih učinkih ocenjevanja ali drugih načinih prilagajanja statistik, zasnovanih na nacionalnih opredelitvah, da bi bili skladni z usklajenimi opredelitvami iz odstavka 1.

3. Statistike, ki se za referenčno leto 2008 posredujejo Komisiji (Eurostatu) na podlagi te uredbe, lahko temeljijo na drugih (nacionalnih) opredelitvah. V teh primerih države članice obvestijo Komisijo (Eurostat) o teh drugih opredelitvah.

4. Če države članice ne zavezuje eno ali več zakonskih besedil, na katere se nanašajo opredelitve iz odstavka 1, država članica posreduje statistike, primerljive s tistimi, ki se jih zahteva po tej uredbi, in sicer v primeru, da jih lahko posreduje v skladu z obstoječimi zakonodajnimi in/ali upravnimi postopki.

Člen 3

Statistike o meddržavnih selitvah, prebivalstvu z običajnim prebivališčem in pridobitvi državljanstva

1. Države članice posredujejo Komisiji (Eurostatu) statistike o številu:

(a) priseljencev na območje države članice, razčlenjene po:

(i) skupinah državljanstev po starosti in spolu;

(ii) skupinah držav rojstva po starosti in spolu;

(iii) skupinah držav prejšnjega običajnega prebivališča po starosti in spolu;

([1]) UL L 16, 23.1.2004, str. 44.
([2]) UL L 304, 30.9.2004, str. 12.
([3]) UL L 50, 25.2.2003, str. 1.
([4]) UL L 212, 7.8.2001, str. 12.
([5]) UL L 105, 13.4.2006, str. 1.

(b) odseljencev z območja države članice, razčlenjene po:

(i) skupinah državljanstev;

(ii) starosti;

(iii) spolu;

(iv) skupinah držav prihodnjega običajnega prebivališča;

(c) oseb z običajnim prebivališčem v državi članici ob koncu referenčnega obdobja, razčlenjene po:

(i) skupinah državljanstev po starosti in spolu;

(ii) skupinah držav rojstva po starosti in spolu;

(d) oseb z običajnim prebivališčem na ozemlju države članice, ki so v referenčnem letu pridobile državljanstvo države članice in so prej imele državljanstvo druge države članice ali tretje države ali so bile prej brez državljanstva, pri čemer se podatki razčlenijo po starosti in spolu ter po prejšnjem državljanstvu zadevnih oseb in po tem, ali je bila oseba prej brez državljanstva.

2. Statistike iz odstavka 1 se nanašajo na referenčna obdobja enega koledarskega leta in se posredujejo Komisiji (Eurostatu) v dvanajstih mesecih po koncu referenčnega leta. Prvo referenčno leto je leto 2008.

Člen 4

Statistike o mednarodni zaščiti

1. Države članice posredujejo Komisiji (Eurostatu) statistike o številu:

(a) oseb, ki so predložile vloge za mednarodno zaščito, ali so v referenčnem obdobju vključene v tako vlogo kot družinski član;

(b) oseb, ki so predmet vlog za mednarodno zaščito, ki jih odgovorni nacionalni organi oblasti obravnavajo na koncu referenčnega obdobja;

(c) vlog za mednarodno zaščito, ki so bile v referenčnem obdobju umaknjene.

Te statistike so razčlenjene po starosti in spolu ter po državljanstvu zadevnih oseb. Statistike se nanašajo na referenčna obdobja enega koledarskega meseca in se posredujejo Komisiji (Eurostatu) v dveh mesecih od konca referenčnega meseca. Prvi referenčni mesec je januar 2008.

2. Države članice posredujejo Komisiji (Eurostatu) statistike o številu:

(a) oseb, ki jih zajemajo odločbe prve stopnje, ki zavračajo vloge za mednarodno zaščito, vključno z odločbami, ki štejejo vloge za nesprejemljive ali za neutemeljene, in odločbami na podlagi prednostnih in pospešenih postopkov, ki jih v referenčnem obdobju sprejmejo upravni ali sodni organi;

(b) oseb, ki jih zajemajo odločbe prve stopnje, ki dodeljujejo ali odvzemajo status begunca, ki jih v referenčnem obdobju sprejmejo upravni ali sodni organi;

(c) oseb, ki jih zajemajo odločbe prve stopnje, ki dodeljujejo ali odvzemajo status, dodeljen s subsidiarno zaščito, ki jih v referenčnem obdobju sprejmejo upravni ali sodni organi;

(d) oseb, ki jih zajemajo odločbe prve stopnje, ki dodeljujejo ali odvzemajo začasno zaščito, ki jih v referenčnem obdobju sprejmejo upravni ali sodni organi;

(e) oseb, ki jih zajemajo druge odločitve prve stopnje, ki dodeljujejo ali odvzemajo dovoljenje za bivanje iz humanitarnih razlogov v skladu z nacionalno zakonodajo o mednarodni zaščiti, ki jih v referenčnem obdobju sprejmejo upravni ali sodni organi.

Te statistike so razčlenjene po starosti in spolu ter po državljanstvu zadevnih oseb. Zajemajo referenčna obdobja treh koledarskih mesecev in se posredujejo Komisiji (Eurostatu) v dveh mesecih od konca referenčnega obdobja. Prvo referenčno obdobje je od januarja do marca 2008.

3. Države članice posredujejo Komisiji (Eurostatu) statistike o številu:

(a) prosilcev za mednarodno zaščito, ki jih v referenčnem obdobju pristojen nacionalni organ šteje za mladoletnike brez spremstva;

(b) oseb, ki jih zajemajo končne odločbe, ki zavračajo vloge za mednarodno zaščito, vključno z odločbami, ki štejejo vloge za nesprejemljive ali za neutemeljene, in odločbami na podlagi prednostnih in pospešenih postopkov, ki jih v referenčnem obdobju sprejmejo upravni ali sodni organi;

(c) oseb, ki jih zajemajo končne odločbe, ki dodeljujejo ali odvzemajo status begunca, ki jih v referenčnem obdobju sprejmejo sodni ali upravni organi;

(d) oseb, ki jih zajemajo končne odločbe, ki dodeljujejo ali odvzemajo status subsidiarne zaščite, ki jih v referenčnem obdobju sprejmejo sodni ali upravni organi;

(e) oseb, ki jih zajemajo končne odločbe, ki dodeljujejo ali odvzemajo začasno zaščito, ki jih v referenčnem obdobju sprejmejo sodni ali upravni organi;

(f) oseb, ki jih zajemajo druge končne odločbe, ki jih v sodnih postopkih pritožbe ali revizije sprejmejo sodni ali upravni organi glede dodelitve ali odvzema dovoljenja za bivanje iz humanitarnih razlogov v skladu z nacionalno zakonodajo o mednarodni zaščiti v referenčnem obdobju;

(g) oseb, ki jim je bilo izdano dovoljenje za bivanje v državi članici v okviru nacionalnega programa ali programa Skupnosti za preselitev v referenčnem obdobju, ko se tak program izvaja v tej državi članici.

Te statistike so razčlenjene po starosti in spolu ter po državljanstvu zadevnih oseb. Nanašajo se na referenčna obdobja enega koledarskega leta in se posredujejo Komisiji (Eurostatu) v treh mesecih od konca referenčnega leta. Prvo referenčno leto je leto 2008.

4. Države članice Komisiji (Eurostatu) posredujejo naslednje statistike v zvezi z uporabo Uredbe (ES) št. 343/2003 in Uredbe Komisije (ES) št. 1560/2003 z dne 2. septembra 2003 o določitvi o podrobnih pravilih za uporabo Uredbe Sveta (ES) št. 343/2003 [1]:

(a) število prošenj za ponovni sprejem ali sprejem prosilcev za azil;

(b) določbe, na katerih temeljijo prošnje iz točke (a);

(c) odločbe, sprejete kot odgovor na prošnje iz točke (a);

(d) število predaj, do katerih so privedle odločbe iz točke (c);

(e) število prošenj za informacije.

Te statistike zajemajo referenčna obdobja enega koledarskega leta in se posredujejo Komisiji (Eurostatu) v treh mesecih od konca referenčnega leta. Prvo referenčno leto je leto 2008.

[1] UL L 222, 5.9.2003, str. 3.

Člen 5

Statistike o preprečevanju nezakonitega vstopa v državo in bivanja v njej

1. Države članice posredujejo Komisiji (Eurostatu) statistike o številu:

(a) državljanov tretjih držav, katerim je bil zavrnjen vstop na območje države članice na zunanji meji;

(b) državljanov tretjih držav, za katere je bilo ugotovljeno, da so bili ilegalno na ozemlju države članice v skladu z nacionalno zakonodajo glede priseljevanja.

Statistike na podlagi točke (a) so razčlenjene v skladu s členom 13(5) Uredbe (ES) št. 562/2006.

Statistike na podlagi točke (b) so razčlenjene po starosti in spolu ter po državljanstvu zadevnih oseb.

2. Statistike iz odstavka 1 se nanašajo na referenčna obdobja enega koledarskega leta in se posredujejo Komisiji (Eurostatu) v treh mesecih od konca referenčnega leta. Prvo referenčno leto je leto 2008.

Člen 6

Statistike o dovoljenjih za prebivanje in prebivanje državljanov tretjih držav

1. Države članice posredujejo Komisiji (Eurostatu) statistike o:

(a) številu dovoljenj za prebivanje, izdanih osebam, ki so državljani tretjih držav, razčlenjene na:

(i) dovoljenja, izdana v referenčnem obdobju, pri čemer se je dovoljenje za prebivanje dodelilo osebi prvič, podatki morajo biti razčlenjeni po državljanstvu, razlogu za izdajo dovoljenja in trajanju veljavnosti dovoljenja;

(ii) dovoljenja, izdana v referenčnem obdobju, pri čemer je oseba spremenila status priseljenca ali razlog za prebivanje, podatki morajo biti razčlenjeni po državljanstvu, razlogu za izdajo dovoljenja in trajanju veljavnosti dovoljenja;

(iii) dovoljenja, veljavna na koncu referenčnega obdobja (število dovoljenj, ki so bila izdana in niso prenehala veljati zaradi umika ali poteka veljavnosti), podatki morajo biti razčlenjeni po državljanstvu, razlogu za izdajo dovoljenja in trajanju veljavnosti dovoljenja;

(b) številu rezidentov za daljši čas na koncu referenčnega obdobja, razčlenjenih po državljanstvu.

2. Če nacionalna zakonodaja in upravna praksa države članice dopuščata posebne kategorije vizumov ali statusa priseljenca za daljši čas, ki se dodelijo namesto dovoljenja za prebivanje, se število takšnih vizumov in dodelitev statusa vključi v statistike iz odstavka 1.

3. Statistike iz odstavka 1 se nanašajo na referenčna obdobja enega koledarskega leta in se posredujejo Komisiji (Eurostatu) v šestih mesecih od konca referenčnega leta. Prvo referenčno leto je leto 2008.

Člen 7

Statistike o vračanjih

1. Države članice posredujejo Komisiji (Eurostatu) statistike v zvezi s:

(a) številom državljanov tretjih držav, za katere je bilo ugotovljeno, da so nezakonito na ozemlju države članice, in za katere velja upravna ali sodna odločba ali akt, ki določa ali navaja, da je njihovo bivanje nezakonito, in jim predpisuje obveznost, da zapustijo ozemlje države članice, razčlenjenih po državljanstvu zadevnih oseb;

(b) številom državljanov tretjih držav, ki so dejansko zapustili ozemlje države članice zaradi upravne ali sodne odločbe ali akta iz točke (a), razčlenjenih po državljanstvu vrnjenih oseb.

2. Statistike iz odstavka 1 se nanašajo na referenčna obdobja enega koledarskega leta in se posredujejo Komisiji (Eurostatu) v treh mesecih od konca referenčnega leta. Prvo referenčno leto je leto 2008.

3. Statistike iz odstavka 1 ne vključujejo državljanov tretjih držav, ki so premeščeni iz ene države članice v drugo državo članico na podlagi mehanizma, uvedenega z Uredbo (ES) št. 343/2003 in Uredbo (ES) št. 1560/2003.

Člen 8

Dodatno razčlenjevanje

1. Komisija lahko sprejme ukrepe v zvezi z določitvijo dodatnega razčlenjevanja, kakor je določeno spodaj, za naslednje statistike:

(a) statistike, zahtevane na podlagi člena 4 kot celote, se razčlenijo po:

  (i) letu oddaje vloge;

(b) statistike, zahtevane na podlagi člena 4(4), se razčlenijo po:

  (i) številu oseb, na katere se nanašajo prošnja, odločba in premestitev;

(c) statistike, zahtevane na podlagi člena 5(1)(a), se razčlenijo po:

  (i) starosti;

  (ii) spolu;

(d) statistike, zahtevane na podlagi člena 5(1)(b), se razčlenijo po:

  (i) razlogu za prijetje;

  (ii) kraju prijetja;

(e) statistike, zahtevane na podlagi člena 6, se razčlenijo po:

  (i) letu, v katerem je bilo dovoljenje za prebivanje prvič izdano;

  (ii) starosti;

  (iii) spolu;

(f) statistike, zahtevane na podlagi člena 7, se razčlenijo po:

  (i) razlogu za odločbo ali akt, ki predpisuje obveznost zapustitve ozemlja;

  (ii) starosti;

  (iii) spolu.

2. Dodatne razčlenitve, navedene v odstavku 1, se zagotovi le ločeno, brez navzkrižnega razvrščanja z razčlenitvami, zahtevanimi v členih 4 do 7.

3. Pri odločitvi za zahtevo po dodatnih razčlenitvah Komisija upošteva potrebo po teh podatkih za namene razvoja in spremljanja politik Skupnosti in upošteva razpoložljivost ustreznih virov podatkov ter stroške, ki bi s tem nastali.

Pogajanja o dodatnih razčlenitvah, ki bodo morebiti potrebne za uporabo členov 4 do 7, se začnejo najpozneje do 20. avgusta 2009. Prvo referenčno leto za izvajanje dodatnih razčlenitev je leto 2010.

Člen 9

Viri podatkov in standardi kakovosti

1. Statistika temelji na naslednjih virih podatkov v skladu z njihovo razpoložljivostjo v državi članici in v skladu z nacionalno zakonodajo in praksami:

(a) evidencah upravnih in sodnih ukrepov;

(b) registrih, ki se nanašajo na upravne ukrepe;

(c) registrih prebivalstva oseb ali posebnih podskupin prebivalstva;

(d) popisih;

(e) vzorčnih raziskovanjih;

(f) drugih ustreznih virih.

Kot del statističnega postopka se lahko uporabijo znanstveno utemeljene in dobro dokumentirane metode statističnega ocenjevanja.

2. Države članice Komisiji (Eurostatu) poročajo o uporabljenih virih podatkov, razlogih za izbiro teh virov in vplivih izbranih virov podatkov na kakovost statistik in uporabljenih metodah ocenjevanja ter Komisijo (Eurostat) obveščajo o spremembah v zvezi z njimi.

3. Na zahtevo Komisije (Eurostata) ji države članice posredujejo vse potrebne informacije za oceno kakovosti, primerljivosti in popolnosti statističnih podatkov.

4. Države članice Komisijo (Eurostat) nemudoma obvestijo o revizijah in popravkih statistik, zagotovljenih v skladu s to uredbo, in o kakršnih koli spremembah v uporabljenih metodah ali virih podatkov.

5. Ukrepi v zvezi z določitvijo ustrezne oblike za sporočanje podatkov se sprejmejo v skladu z regulativnim postopkom iz člena 11(2).

Člen 10

Izvedbeni ukrepi

1. Ukrepi, potrebni za izvajanje te uredbe, o določitvi pravil o primerni obliki posredovanja podatkov iz člena 9, se sprejmejo v skladu z regulativnim postopkom iz člena 11(2).

2. Naslednji ukrepi, potrebni za izvajanje te uredbe in namenjeni spreminjanju njenih nebistvenih določb, med drugim z dopolnjevanjem, se sprejmejo v skladu z regulativnim postopkom s pregledom iz člena 11(3):

(a) posodabljanje opredelitev, določenih v členu 2(1);

(b) določitev kategorij skupin držav rojstva, skupin držav prejšnjega in prihodnjega prebivališča in skupin državljanstev, kakor je predvideno v členu 3(1);

(c) določitev kategorij razlogov za izdajo dovoljenj, kakor je predvideno v členu 6(1)(a);

(d) določitev dodatnih razčlenitev in stopenj razčlenitev, ki se uporabljajo pri spremenljivkah, kakor je predvideno v členu 8;

(e) določitev pravil glede natančnosti in standardov kakovosti.

Člen 11

Odbor

1. Pri sprejemanju izvedbenih ukrepov Komisiji pomaga Odbor za statistični program, ustanovljen s Sklepom 89/382/EGS, Euratom.

2. Pri sklicevanju na ta odstavek se uporabljata člena 5 in 7 Sklepa 1999/468/ES, ob upoštevanju določb člena 8 Sklepa.

Rok iz člena 5(6) Sklepa 1999/468/ES je tri mesece.

3. Pri sklicevanju na ta odstavek se uporabljata člen 5a(1) do (4) in člen 7 Sklepa 1999/468/ES, ob upoštevanju določb člena 8 Sklepa.

Člen 12

Poročilo

Do 20. avgusta 2012 in nato vsaka tri leta Komisija Evropskemu parlamentu in Svetu posreduje poročilo o statistikah, zbranih v skladu s to uredbo, in o njihovi kakovosti.

Člen 13

Razveljavitev

Uredba (EGS) št. 311/76 se razveljavi.

Člen 14

Začetek veljavnosti

Ta uredba začne veljati dvajseti dan po objavi *v Uradnem listu Evropske unije*.

Ta uredba je v celoti zavezujoča in se neposredno uporablja v vseh državah članicah.

V Strasbourgu, 11. julija 2007

Za Evropski parlament
Predsednik
H.-G. PÖTTERING

Za Svet
Predsednik
M. LOBO ANTUNES

UREDBA (ES) št. 863/2007 EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA

z dne 11. julija 2007

o vzpostavitvi mehanizma za ustanovitev skupin za hitro posredovanje na mejah in o spremembah Uredbe Sveta (ES) št. 2007/2004 glede tega mehanizma ter o ureditvi nalog in pooblastil gostujočih uradnikov

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o ustanovitvi Evropske skupnosti ter zlasti členov 62(2)(a) in 66 Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Komisije,

po posvetovanju z Evropskim ekonomsko-socialnim odborom,

v skladu s postopkom, določenim v členu 251 Pogodbe [1],

ob upoštevanju naslednjega:

(1) Svet je 26. oktobra 2004 sprejel Uredbo (ES) št. 2007/2004 [2] o ustanovitvi Evropske agencije za upravljanje in operativno sodelovanje na zunanjih mejah držav članic Evropske unije („Agencija“).

(2) Država članica lahko v okoliščinah, ki zahtevajo okrepljeno tehnično in operativno pomoč na njenih zunanjih mejah, in v primeru, če so vključene druge države članice, brez poseganja v člen 64(2) Pogodbe ter v skladu s členoma 7 in 8 Uredbe (ES) št. 2007/2004 Agencijo zaprosi za pomoč v obliki usklajevanja.

(3) Učinkovito upravljanje zunanjih meja z izvajanjem kontrol in nadzora pripomore k boju proti nezakonitemu priseljevanju in trgovini z ljudmi ter k preprečevanju kakršnih koli groženj notranji varnosti, javnemu redu, javnemu zdravju in mednarodnim odnosom držav članic. Nadzor meja ni le v interesu države članice, na katere zunanjih mejah se opravlja, temveč tudi v interesu vseh držav članic, ki so odpravile nadzor na svojih notranjih mejah.

(4) Za nadzor zunanjih meja so odgovorne države članice. Glede na to, da se države članice na zunanjih mejah občasno spopadajo s kriznimi razmerami – zlasti zaradi prihoda velikega števila državljanov tretjih držav, ki poskušajo na točkah zunanjih meja nezakonito vstopiti na ozemlje držav članic –, je morda treba državam članicam pomagati z zagotavljanjem ustreznih in zadostnih virov, zlasti osebja.

(5) Na evropski ravni se trenutne zmožnosti za zagotavljanje učinkovite praktične pomoči pri izvajanju kontrol oseb na zunanjih mejah in nadzor teh meja ne zdijo zadostne, zlasti kadar se države članice soočajo s prihodom velikega števila državljanov tretjih držav, ki poskušajo na njihovo ozemlje vstopiti nezakonito.

(6) Država članica bi morala zato imeti možnost zaprositi, da se na njenem ozemlju v okviru Agencije razporedijo skupine za hitro posredovanje na mejah, sestavljene iz posebej usposobljenih strokovnjakov iz drugih držav članic, ki bi za določen čas pomagale njenim nacionalnim mejnim stražam. Razporeditev skupin za hitro posredovanje na mejah bo prispevala k večji solidarnosti in medsebojni pomoči držav članic.

(7) Razporeditev skupin za hitro posredovanje na mejah, ki je namenjena zagotovitvi pomoči za omejeno obdobje, se izvede v izjemnih in nujnih razmerah. Takšne razmere bi nastale, če bi se država članica soočila z množičnim prihodom državljanov tretjih držav, ki bi poskušali na njeno ozemlje vstopiti nezakonito, kar bi zahtevalo takojšen odziv, razporeditev skupin za hitro posredovanje na mejah pa bi pripomogla k učinkovitemu odgovoru. Skupine za hitro posredovanje na mejah niso namenjene zagotavljanju dolgotrajne pomoči.

(8) Skupine za hitro posredovanje na mejah bodo odvisne od načrtovanih nalog, razpoložljivosti in pogostosti napotitev. Za zagotovitev učinkovitega delovanja skupin za hitro posredovanje na mejah bi morale države članice zagotoviti ustrezno število pripadnikov mejnih straž („hitra rezerva“), in sicer zlasti v skladu s specializacijo in obsegom njihovih lastnih organizacij mejnih straž. Države članice bi morale pripomoči k večji učinkovitosti te uredbe z oblikovanjem nacionalnih rezervnih skupin strokovnjakov. Agencija bi morala upoštevati razlike v velikosti držav članic in v tehničnih specializacijah njihovih organizacij mejnih straž.

(9) Iz najboljših praks mnogih držav članic je razvidno, da poznavanje profilov (znanja in spretnosti ter kvalifikacij) razpoložljivih mejnih straž pred razporeditvijo močno pripomore k učinkovitemu načrtovanju in vodenju operacij. Agencija bi zato morala določiti profile in skupno število pripadnikov mejnih straž, ki jih je treba zagotoviti skupinam za hitro posredovanje na mejah.

[1] Mnenje Evropskega parlamenta z dne 26. aprila 2007 (še ni objavljeno v Uradnem listu) in Sklep Sveta z dne 12. junija 2007.

[2] UL L 349, 25.11.2004, str. 1.

(10) Zato bi bilo treba vzpostaviti mehanizem za ustanovitev skupin za hitro posredovanje na mejah, ki bi tako Agenciji kot državam članicam nudil dovolj prožnosti ter zagotavljal visoko raven učinkovitosti in uspešnosti pri izvajanju operacij.

(11) Agencija bi med drugim morala usklajevati oblikovanje, usposabljanje in razporejanje skupin za hitro posredovanje na mejah. Zato je treba v Uredbi (ES) št. 2007/2004 uvesti nove določbe o vlogi Agencije v zvezi s temi skupinami.

(12) Če je država članica soočena z množičnim prihodom državljanov tretjih držav, ki poskušajo na njeno ozemlje vstopiti nezakonito, ali kakšnimi drugimi izrednimi razmerami, ki močno vplivajo na opravljanje njenih nalog, ji ni treba dati na razpolago svojih pripadnikov nacionalnih mejnih straž.

(13) Za zagotovitev učinkovitega sodelovanja z nacionalno mejno stražo bi moralo biti članom skupin, ki so razporejeni na ozemlju države članice, ki je zahtevala njihovo pomoč, omogočeno izvajanje nalog v zvezi s kontrolo oseb na zunanjih mejah in nadzorom teh meja.

(14) Podobno bi bilo treba dodatno izboljšati učinkovitost skupnih operacij, ki jih usklajuje Agencija, in sicer tako, da se gostujočim uradnikom drugih držav članic za določen čas omogoči izvajanje nalog v zvezi s kontrolo oseb na zunanjih mejah in nadzorom teh meja.

(15) Zato je treba tudi v Uredbo (ES) št. 2007/2004 vključiti nove določbe v zvezi z nalogami in pristojnostmi gostujočih uradnikov, razporejenih v okviru Agencije na ozemlju države članice, ki je zaprosila za razporeditev.

(16) Ta uredba prispeva k pravilni uporabi Uredbe (ES) št. 562/2006 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. marca 2006 o Zakoniku Skupnosti o pravilih, ki urejajo gibanje oseb prek meja (Zakonik o schengenskih mejah) [1]. Člani skupine in gostujoči uradniki med izvajanjem mejnih kontrol in nadzorom meja ne bi smeli diskriminirati oseb zaradi njihovega spola, rasnega ali narodnostnega porekla, vere ali prepričanja, invalidnosti, starosti ali spolne usmerjenosti. Vsi ukrepi, ki se izvajajo pri opravljanju njihovih nalog ali izvajanju njihovih pooblastil, so sorazmerni s cilji.

(17) Ta uredba spoštuje temeljne pravice in upošteva načela, priznana zlasti v Listini o temeljnih pravicah Evropske unije. Izvajala naj bi se v skladu z obveznostmi držav članic glede mednarodne zaščite in načela nevračanja.

(18) To uredbo bi bilo treba izvajati ob doslednem spoštovanju obvez, ki izhajajo iz mednarodnega pomorskega prava, zlasti kar zadeva iskanje in reševanje.

(19) Direktiva 95/46/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. oktobra 1995 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov [2] se uporablja za obdelavo osebnih podatkov v državah članicah pri izvajanju te uredbe.

(20) Kar zadeva Islandijo in Norveško predstavlja ta uredba razvoj določb schengenskega pravnega reda v smislu Sporazuma med Svetom Evropske unije in Republiko Islandijo ter Kraljevino Norveško o pridružitvi obeh k izvajanju, uporabi in razvoju schengenskega pravnega reda [3], ki sodi na področje iz člena 1(A) Sklepa Sveta 1999/437/ES [4] o nekaterih izvedbenih predpisih za uporabo tega sporazuma.

(21) Kar zadeva Švico pomeni ta uredba razvoj določb schengenskega pravnega reda v smislu Sporazuma, podpisanega med Evropsko unijo, Evropsko skupnostjo in Švicarsko konfederacijo o pridružitvi Švicarske konfederacije k izvajanju, uporabi in razvoju schengenskega pravnega reda, ki sodi na področje iz člena 1(A) Sklepa 1999/437/ES v povezavi s členom 4(1) sklepov Sveta 2004/849/ES [5] in 2004/860/ES [6].

[1] UL L 105, 13.4.2006, str. 1.

[2] UL L 281, 23.11.1995, str. 31. Direktiva, kakor je bila spremenjena z Uredbo (ES) št. 1882/2003 (UL L 284, 31.10.2003, str. 1).

[3] UL L 176, 10.7.1999, str. 36.

[4] UL L 176, 10.7.1999, str. 31.

[5] Sklep Sveta 2004/849/ES z dne 25. oktobra 2004 o podpisu in o začasni uporabi nekaterih določb Sporazuma med Evropsko unijo, Evropsko skupnostjo in Švicarsko konfederacijo o pridružitvi Švicarske konfederacije k izvajanju, uporabi in razvoju schengenskega pravnega reda v imenu Evropske unije (UL L 368, 15.12.2004, str. 26).

[6] Sklep Sveta 2004/860/ES z dne 25. oktobra 2004 o podpisu in o začasni uporabi nekaterih določb Sporazuma med Evropsko unijo, Evropsko skupnostjo in Švicarsko konfederacijo o pridružitvi Švicarske konfederacije k izvajanju, uporabi in razvoju schengenskega pravnega reda v imenu Evropske skupnosti (UL L 370, 17.12.2004, str. 78).

(22) V skladu s členoma 1 in 2 Protokola o stališču Danske, ki je priložen Pogodbi o Evropski uniji in Pogodbi o ustanovitvi Evropske skupnosti, Danska ne sodeluje pri sprejemanju te uredbe, ki zato zanjo ni zavezujoča, niti se zanjo ne uporablja. Ker ta uredba pomeni nadgradnjo schengenskega pravnega reda na podlagi določb naslova IV tretjega dela Pogodbe o ustanovitvi Evropske skupnosti, se Danska v skladu s členom 5 navedenega protokola v roku šestih mesecev po sprejetju te uredbe odloči, ali bo to uredbo prenesla v svojo nacionalno zakonodajo ali ne.

(23) Ta uredba pomeni razvoj določb schengenskega pravnega reda, v katerem Združeno kraljestvo v skladu s Sklepom Sveta 2000/365/ES z dne 29. maja 2000 o prošnji Združenega kraljestva Velike Britanije in Severne Irske za sodelovanje pri izvajanju nekaterih določb schengenskega pravnega reda [1] ne sodeluje. Združeno kraljestvo zato ne sodeluje pri njenem sprejetju, prav tako pa ta zanj ni zavezujoča in se zanj ne uporablja.

(24) Ta uredba pomeni razvoj določb schengenskega pravnega reda, v katerem Irska ne sodeluje v skladu s Sklepom Sveta 2002/192/ES z dne 28. februarja 2002 o prošnji Irske, da sodeluje pri izvajanju nekaterih določb schengenskega pravnega reda [2]. Irska zato ne sodeluje pri sprejemanju te uredbe, ki zanjo ni zavezujoča in se zanjo ne uporablja.

(25) V tej uredbi določbe člena 6(8) in (9), kolikor se te sklicujejo na dostop do schengenskega informacijskega sistema, predstavljajo nadgradnjo schengenskega pravnega reda ali so z njim kako drugače povezane v smislu člena 3(2) Akta o pristopu iz leta 2003 in člena 4(2) Akta o pristopu iz leta 2005 –

SPREJELA NASLEDNJO UREDBO:

Člen 1

Vsebina

1. Ta uredba vzpostavlja mehanizem v obliki skupin za hitro posredovanje na mejah (v nadaljevanju „skupine“) za namene zagotavljanja časovno omejene hitre tehnične in operativne pomoči državi članici prosilki, ki se sooča z zaskrbljujočim in izjemnim pritiskom, zlasti zaradi prihoda velikega števila državljanov tretjih držav, ki poskušajo na točkah njenih zunanjih meja nezakonito vstopiti na njeno ozemlje. Ta uredba določa tudi naloge in pooblastila članov skupin med operacijami v državi članici, ki ni njihova država članica.

2. Ta uredba spreminja Uredbo (ES) št. 2007/2004 zaradi vzpostavitve mehanizma iz odstavka 1 in z namenom opredelitve nalog in pooblastil pripadnikov mejnih straž držav članic, ki sodelujejo v skupnih operacijah in pilotnih projektih v drugi državi članici.

3. Državi članici prosilki se zagotovi nujna tehnična pomoč v skladu s členoma 7 in 8 Uredbe (ES) št. 2007/2004.

Člen 2

Področje uporabe

Ta uredba se uporablja brez poseganja v pravice beguncev in oseb, ki prosijo za mednarodno zaščito, zlasti kar zadeva njihovo nevračanje.

POGLAVJE I

SKUPINE ZA HITRO POSREDOVANJE NA MEJAH

Člen 3

Opredelitev pojmov

V tej uredbi se uporabljajo naslednje opredelitve:

1. „Agencija“ pomeni Evropsko agencijo za upravljanje in operativno sodelovanje na zunanjih mejah držav članic Evropske unije;

2. „člani skupin“ pomeni pripadnike mejnih straž držav članic, ki sodelujejo v skupinah za hitro posredovanje na mejah in niso iz države članice gostiteljice;

3. „država članica prosilka“ pomeni državo članico, katere pristojni organi zaprosijo Agencijo za razporeditev skupin za hitro posredovanje na mejah na njenem ozemlju;

4. „država članica gostiteljica“ pomeni državo članico, na katere ozemlju poteka razporeditev skupine za hitro posredovanje na mejah;

5. „matična država članica“ pomeni državo članico, katere mejni straži pripada član skupine.

Člen 4

Sestava in razporeditev skupin za hitro posredovanje na mejah

1. Sestavo skupin določi Agencija v skladu s členom 8b Uredbe (ES) št. 2007/2004, kakor je spremenjena s to uredbo. Njihovo razporeditev ureja člen 8(d) navedene uredbe.

[1] UL L 131, 1.6.2000, str. 43.
[2] UL L 64, 7.3.2002, str. 20.

2. Upravni odbor Agencije na predlog njenega izvršnega direktorja s tričetrtinsko večino odloči o profilih in skupnem številu pripadnikov mejnih straž, ki bodo dani na voljo skupinam („hitra rezerva“). Isti postopek se uporabi za vse morebitne naknadne spremembe profilov in skupnega števila pripadnikov mejnih straž v hitri rezervi. Države članice sodelujejo v hitri rezervi z nacionalnimi strokovnjaki različnih profilov in imenujejo pripadnike mejne straže, ki ustrezajo zahtevanim profilom.

3. Države članice na zahtevo Agencije zagotovijo pripadnike mejne straže za razporeditev, razen ko se soočajo z izrednimi razmerami, ki bistveno vplivajo na opravljanje njihovih nalog. Avtonomnost matične države članice v zvezi z izborom osebja in trajanjem njihove razporeditve ostane nespremenjena.

4. Stroške, povezane z dejavnostmi iz odstavka 1, krije Agencija v skladu s členom 8h Uredbe (ES) št. 2007/2004.

Člen 5

Navodila skupinam za hitro posredovanje na mejah

1. Skupinam med njihovo razporeditvijo daje navodila država članica gostiteljica v skladu z operativnim načrtom iz člena 8e Uredbe (ES) št. 2007/2004.

2. Agencija lahko prek uradnika za usklajevanje iz člena 8g Uredbe (ES) št. 2007/2004 državi članici gostiteljici sporoči svoja stališča o teh navodilih. V tem primeru država članica gostiteljica ta stališča preuči.

3. Država članica gostiteljica v skladu s členom 8g Uredbe (ES) št. 2007/2004 uradniku za usklajevanje nudi vso potrebno pomoč, tudi popoln dostop do skupin v vsakem trenutku razporeditve.

Člen 6

Naloge in pooblastila članov skupin

1. Člani skupin lahko opravljajo vse naloge in izvajajo vsa pooblastila za izvajanje mejne kontrole ali varovanje meja, ki so v skladu z Uredbo (ES) št. 562/2006 in so potrebne za uresničevanje ciljev navedene uredbe. Podrobnosti posamezne razporeditve se določijo v operativnem načrtu te razporeditve v skladu s členom 8e Uredbe (ES) št. 2007/2004.

2. Člani skupin pri opravljanju svojih nalog in izvajanju pooblastil v polni meri spoštujejo človekovo dostojanstvo. Vsi ukrepi, ki se izvajajo pri opravljanju nalog ali izvajanju pooblastil, so sorazmerni s cilji. Člani skupin pri opravljanju nalog in izvajanju pooblastil niso diskriminatorni do oseb zaradi njihovega spola, rasne ali etnične pripadnosti, vere ali prepričanja, invalidnosti, starosti ali spolne usmerjenosti.

3. Člani skupin lahko opravljajo naloge in izvajajo pooblastila samo v skladu z navodili pripadnikov mejne straže države članice gostiteljice in praviloma v njihovi prisotnosti.

4. Člani skupin med opravljanjem nalog in izvajanjem pooblastil nosijo svoje lastne uniforme. Na rokavu uniforme nosijo moder trak z oznako Evropske unije in Agencije, ki označuje njihovo sodelovanje pri razporeditvi skupin. Za namene identifikacije nasproti nacionalnim organom države članice gostiteljice in njenim državljanom imajo člani skupin ves čas pri sebi akreditacijsko listino, kakor je določena v členu 8, ki jo na zahtevo predložijo.

5. Člani skupin lahko med opravljanjem svojih nalog in izvajanjem pooblastil nosijo službeno orožje, strelivo in opremo, ki jih dovoljuje nacionalno pravo matične države članice. Država članica gostiteljica pa lahko prepove nošenje določenega službenega orožja, streliva in opreme, če se uporablja tovrstna prepoved za pripadnike mejnih straž v njeni zakonodaji. Država članica gostiteljica pred razporeditvijo skupin Agencijo obvesti o dovoljenem službenem orožju, strelivu in opremi ter o pogojih za njihovo uporabo. Agencija posreduje te informacije na razpolago vsem državam članicam, ki sodelujejo pri razporeditvi.

6. Člani skupin lahko med opravljanjem svojih nalog in izvajanjem pooblastil uporabijo silo, vključno s službenim orožjem, strelivom in opremo, samo s soglasjem matične države članice in države članice gostiteljice ter v prisotnosti pripadnikov mejne straže države članice gostiteljice in v skladu z nacionalnim pravom slednje.

7. Z odstopanjem od odstavka 6 se lahko službeno orožje, strelivo in oprema v skladu z nacionalnim pravom države članice gostiteljice uporabijo v primerih zakonite samoobrambe ter zakonite obrambe članov skupin ali drugih oseb.

8. Država članica gostiteljica lahko za namene te uredbe članom skupin dovoli uporabo svoje nacionalne in evropskih zbirk podatkov, potrebnih za izvajanje mejnih kontrol in nadzora. Člani skupin imajo vpogled samo v tiste podatke, ki jih potrebujejo za opravljanje svojih nalog in izvajanje pooblastil. Države članice gostiteljice pred razporeditvijo skupin Agencijo obvestijo o nacionalnih in evropskih zbirkah podatkov, ki se jih sme uporabljati. Agencija posreduje te informacije na razpolago vsem državam članicam, ki sodelujejo pri razporeditvi.

9. Uporaba zbirk iz odstavka 8 se izvaja v skladu s pravom Skupnosti in nacionalnim pravom države članice gostiteljice s področja varstva podatkov.

10. Odločitve o zavrnitvi vstopa v skladu s členom 13 Uredbe (ES) št. 562/2006 sprejemajo samo pripadniki mejne straže države članice gostiteljice.

Člen 7

Status, pravice in obveznosti članov skupin

1. Člani skupine ostanejo pripadniki nacionalnih mejnih straž svojih matičnih držav članic in prejemajo njihovo plačilo.

2. Pripadniki mejnih straž, ki so na razpolago hitri rezervi v skladu s členom 4, sodelujejo pri nadaljnjem usposabljanju, potrebnem za opravljanje njihovih nalog in izvajanje pooblastil, ter pri rednih treningih, ki jih zagotavlja Agencija v skladu s členom 8c Uredbe (ES) št. 2007/2004.

3. Pripadniki mejnih straž prejmejo dnevnice, vključno s stroški nastanitve, za čas trajanja njihove udeležbe na tečajih usposabljanja in treningih, ki jih organizira Agencija, ter za obdobja razporeditve v skladu s členom 8h Uredbe (ES) št. 2007/2004.

Člen 8

Akreditacijska listina

1. Agencija v sodelovanju z državo članico gostiteljico članom skupin za namene identifikacije izda listino v uradnem jeziku države članice gostiteljice in še enem uradnem jeziku institucij Evropske unije. Listina je tudi dokaz pravic imetnika, da opravlja naloge in izvaja pooblastila iz člena 6(1). Listina vključuje naslednje podatke člana skupine:

(a) ime in državljanstvo;

(b) čin ter

(c) novejšo digitalno fotografijo.

2. Listina se po končani razporeditvi skupine vrne Agenciji.

Člen 9

Pravo, ki se uporablja

1. Člani skupin med opravljanjem nalog in izvajanjem pooblastil iz člena 6(1) ravnajo v skladu s pravom Skupnosti in nacionalnim pravom države članice gostiteljice.

2. Med opravljanjem nalog in izvajanjem pooblastil iz člena 6(1) veljajo za člane skupin disciplinski ukrepi njihove matične države članice.

3. Posebna pravila v zvezi z nošenjem službenega orožja, streliva in opreme ter v zvezi z uporabo sile so določena v členu 6(5), (6) in (7).

4. Posebna pravila v zvezi s civilno in kazensko odgovornostjo so določena v členih 10 in 11.

Člen 10

Civilna odgovornost

1. Kadar člani skupin delujejo v državi članici gostiteljici, je ta država članica v skladu s svojim nacionalnim pravom odgovorna za vso škodo, ki jo ti povzročijo pri izvajanju operacij.

2. Če je bila škoda povzročena zaradi hude malomarnosti ali namernega neustreznega vedenja, lahko država članica gostiteljica od matične države članice zahteva povračilo zneska, ki ga je morala plačati žrtvam ali osebam, ki so do tega upravičene.

3. Vsaka država članica, brez poseganja v uresničevanje njenih pravic do tretjih oseb, odstopi od vseh svojih zahtev do države članice gostiteljice ali katere druge države glede povrnitve škode, ki jo je utrpela, razen v primerih hude malomarnosti in namernega neustreznega vedenja.

4. Države članice vse medsebojne spore v zvezi z izvajanjem odstavkov 2 in 3, ki jih ne morejo rešiti s pogajanji, predložijo Sodišču Evropskih skupnosti v skladu s členom 239 Pogodbe.

5. Agencija, brez poseganja v uresničevanje njenih pravic do tretjih strank, krije stroške, povezane s škodo, ki je bila med razporeditvijo povzročena njeni opremi, razen v primerih hude malomarnosti in namernega neustreznega vedenja.

Člen 11

Kazenska odgovornost

Med razporeditvijo skupin so člani skupin v zvezi s kaznivimi dejanji, ki jih storijo ali so storjena proti njim, obravnavani enako kot uradniki države članice gostiteljice.

POGLAVJE II

SPREMEMBE UREDBE (ES) št. 2007/2004

Člen 12

Spremembe

Uredba (ES) št. 2007/2004 se spremeni, kakor sledi:

1. Člen 1(4) se črta.

2. Vstavi se naslednji člen:

„*Člen 1a*

Opredelitev pojmov

V tej uredbi se uporabljajo naslednje opredelitve:

1. ‚zunanje meje držav članic' pomenijo kopenske in morske meje držav članic ter njihova letališča in morska pristanišča, za katere se uporabljajo določbe prava Skupnosti o prehodu zunanjih meja s strani oseb;

2. ‚država članica gostiteljica' pomeni državo članico, na ozemlju katere poteka razporeditev skupine za hitro posredovanje na mejah ali skupna operacija ali pilotni projekt;

3. ‚matična država članica' pomeni državo članico, katere mejni straži pripada član skupine;

4. ‚člani skupin' pomenijo pripadnike mejnih straž držav članic, ki sodelujejo v skupinah za hitro posredovanje na mejah in niso iz države članice gostiteljice;

5. ‚država članica prosilka' pomeni državo članico, katere pristojni organi Agencijo zaprosijo za razporeditev skupin za hitro posredovanje na mejah na svojem ozemlju;

6. ‚gostujoči uradniki' pomenijo uradnike služb mejnih straž drugih držav članic – tj. razen države članice gostiteljice –, ki sodelujejo v skupnih operacijah in pilotnih projektih."

3. V členu 2(1) se doda naslednja točka:

„(g) razporedi skupine za hitro posredovanje na mejah v državah članicah v skladu z Uredbo (ES) št. 863/2007 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. julija 2007 o vzpostavitvi mehanizma za ustanovitev skupin za hitro posredovanje na mejah in o spremembi Uredbe Sveta (ES) št. 2007/2004 glede tega mehanizma ter o ureditvi nalog in pooblastil gostujočih uradnikov (*).

(*) UL L 199, 31.7.2007, str. 30."

4. Člen 8(3) se nadomesti z naslednjim:

„3. Agencija lahko nabavi tehnično opremo za kontrolo in nadzor zunanjih meja, ki jo uporabijo njeni izvedenci in v okviru skupin za hitro posredovanje na mejah za čas trajanja njihove razporeditve."

5. Vstavijo se naslednji členi:

„*Člen 8a*

Skupine za hitro posredovanje na mejah

Na zahtevo države članice, ki se sooča z zaskrbljujočim in izjemnim pritiskom, zlasti zaradi prihoda velikega števila državljanov tretjih držav, ki poskušajo na točkah zunanjih meja nezakonito vstopiti na njeno ozemlje, lahko Agencija na ozemlju te države članice prosilki za ustrezno dolgo omejeno obdobje razporedi eno ali več skupin za hitro posredovanje na mejah (v nadaljevanju ‚skupina(-e)') v skladu s členom 4 Uredbe (ES) št. 863/2007.

Člen 8b

Sestava skupin

1. Države članice v primeru razmer, opisanih v členu 8a, na zahtevo Agencije nemudoma sporočijo število, imena in profile pripadnikov mejne straže iz svoje nacionalne rezerve, ki lahko v petih dneh začnejo sodelovati kot člani skupine. Države članice na zahtevo Agencije zagotovijo pripadnike mejne straže za razporeditev, razen ko se soočajo z izrednimi razmerami, ki bistveno vplivajo na opravljanje njihovih nalog.

2. Izvršni direktor pri določanju sestave skupine za namene razporeditve upošteva posebne okoliščine, s katerimi se sooča država članica prosilka. Skupina je sestavljena v skladu z operativnim načrtom iz člena 8e.

Člen 8c

Usposabljanje in treningi

Agencija pripadnikom mejne straže, ki so del hitre rezerve iz člena 4(2) Uredbe (ES) št. 863/2007, zagotovi nadaljnje usposabljanje, potrebno za opravljanje njihovih nalog in izvajanje pooblastil, in vodi redne treninge teh pripadnikov mejne straže v skladu z razporedom za nadaljnje usposabljanje in treninge, navedenem v letnem delovnem programu Agencije.

Člen 8d

Postopek za odločanje o razporeditvi skupin

1. Prošnja za razporeditev skupin, podana v skladu s členom 8a, zajema opis razmer, možne cilje in predvidene potrebe razporeditve. Po potrebi lahko izvršni direktor pošlje strokovnjake Agencije, da ocenijo razmere na zunanjih mejah države članice prosilke.

2. Izvršni direktor upravni odbor nemudoma obvesti o prošnji države članice za razporeditev skupin.

3. Pri odločanju o prošnji države članice izvršni direktor upošteva ugotovitve analize tveganja Agencije ter vse druge ustrezne informacije, ki jih je posredovala država članica prosilka ali druga država članica.

4. Izvršni direktor sprejme odločitev o prošnji za razporeditev skupin v najkrajšem možnem času in najpozneje v petih delovnih dneh od datuma prejema zahteve. Izvršni direktor državo članico prosilko in upravni odbor sočasno obvesti o svoji odločitvi v pisni obliki. V odločitvi so navedeni glavni razlogi zanjo.

5. Če se izvršni direktor odloči za razporeditev ene ali več skupin, Agencija in država članica prosilka nemudoma pripravita operativni načrt v skladu s členom 8e.

6. Izvršni direktor takoj po odobritvi operativnega načrta države članice obvesti o zahtevanem številu in profilih pripadnikov mejne straže, ki jih je treba razporediti v skupinah. Te informacije se v pisni obliki pošljejo nacionalnim točkam za stike, vzpostavljenim v skladu s členom 8f, in navede se datum izvršitve razporeditve. Pošlje se jim tudi izvod operativnega načrta.

7. Če je izvršni direktor odsoten ali zadržan, sprejme odločitve v zvezi z razporeditvijo skupin njegov namestnik.

8. Države članice na zahtevo Agencije zagotovijo pripadnike mejne straže za razporeditev, razen ko se soočajo z izrednimi razmerami, ki bistveno vplivajo na opravljanje nacionalnih nalog.

9. Razporeditev skupin se izvrši najpozneje pet delovnih dni po tem, ko se izvršni direktor in država članica prosilka dogovorita o operativnem načrtu.

Člen 8e

Operativni načrt

1. Izvršni direktor in država članica prosilka se dogovorita o operativnem načrtu, v katerem so navedeni natančni pogoji za razporeditev skupin. Operativni načrt vključuje:

(a) opis razmer z načinom delovanja in cilji razporeditve, vključno z operativnim ciljem;

(b) predvideno trajanje razporeditve skupin;

(c) geografsko območje odgovornosti v državi članici prosilki, kjer bodo razporejene in za katerega bodo zadolžene skupine;

(d) opis nalog in posebna navodila za člane skupin, tudi glede odobrene uporabe zbirk podatkov in dovoljenega službenega orožja, streliva in opreme v državi članici gostiteljici;

(e) sestavo skupin;

(f) imena in čine pripadnikov mejne straže države članice gostiteljice, odgovornih za sodelovanje s skupinami, zlasti tistih pripadnikov mejne straže, ki poveljujejo skupinam med obdobjem razporeditve, ter položaj skupin v liniji poveljevanja;

(g) tehnično opremo, ki jo je treba razporediti skupaj s skupinami v skladu s členom 8.

2. Izvršni direktor in država članica prosilka se morata strinjati glede vseh sprememb ali prilagoditev operativnega načrta. Agencija nemudoma pošlje izvod spremenjenega ali prilagojenega operativnega načrta sodelujočim državam članicam.

Člen 8f

Nacionalna točka za stike

Države članice imenujejo nacionalno točko za stike, ki je odgovorna za komunikacijo z Agencijo o vseh zadevah v zvezi s skupinami. Nacionalna točka za stike je dosegljiva ves čas.

Člen 8g

Uradnik za usklajevanje

1. Izvršni direktor izmed osebja Agencije imenuje enega ali več strokovnjakov za uradnika za usklajevanje. Izvršni direktor o imenovanju obvesti državo članico gostiteljico.

2. Uradnik za usklajevanje v vseh vidikih razporeditve skupin deluje v imenu Agencije. Uradnik za usklajevanje zlasti:

(a) deluje kot posrednik med Agencijo in državo članico gostiteljico;

(b) deluje kot posrednik med Agencijo in člani skupin, zagotavlja pomoč v imenu Agencije v zvezi z vsemi zadevami, povezanimi s pogoji za njihovo razporeditev s skupinami;

(c) spremlja pravilno izvajanje operativnega načrta;

(d) poroča Agenciji o vseh vidikih razporeditve skupin.

3. Izvršni direktor lahko v skladu s členom 25(3)(f) uradnika za usklajevanje pooblasti za pomoč pri reševanju morebitnih nesoglasij glede izvrševanja operativnega načrta in razporeditve skupin.

4. Uradnik za usklajevanje pri izpolnjevanju svojih dolžnosti sprejema navodila samo od Agencije.

Člen 8h

Stroški

1. Agencija v celoti krije naslednje stroške, ki jih imajo države članice s tem, ko dajo svoje mejne straže na razpolago za namene iz členov 8a in 8c:

(a) potne stroške iz matične države članice v državo članico gostiteljico in iz države članice gostiteljice v matično državo članico;

(b) stroške cepljenj;

(c) stroške posebnih zavarovanj;

(d) stroške zdravstvenega varstva;

(e) dnevnice, vključno s stroški nastanitve;

(f) stroške, povezane s tehnično opremo Agencije.

2. Podrobna pravila glede plačevanja dnevnic članom skupin določi upravni odbor."

6. Člen 10 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 10

Naloge in pooblastila gostujočih uradnikov

1. Gostujoči uradniki lahko opravljajo vse naloge in izvajajo vsa pooblastila za izvajanje mejne kontrole ali varovanje meja, ki so v skladu z Uredbo (ES) št. 562/2006 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. marca 2006 o Zakoniku Skupnosti o pravilih, ki urejajo gibanje oseb prek meja (Zakonik o schengenskih mejah) (*), in so potrebni za uresničevanje ciljev navedene uredbe.

2. Pri opravljanju njihovih nalog in izvajanju njihovih pooblastil gostujoči uradniki ravnajo v skladu s pravom Skupnosti in nacionalnim pravom države članice gostiteljice.

3. Gostujoči uradniki lahko opravljajo naloge in izvajajo pooblastila v skladu z navodili in praviloma v prisotnosti pripadnikov mejne straže države članice gostiteljice.

4. Gostujoči uradniki med opravljanjem nalog in izvajanjem pooblastil nosijo svoje uniforme. Na rokavu uniforme nosijo moder trak z oznako Evropske unije in Agencije, ki označuje njihovo sodelovanje v skupni operaciji ali poskusnem projektu. Za namene identifikacije nasproti nacionalnim organom države članice gostiteljice in njenim državljanom imajo gostujoči uradniki ves čas pri sebi akreditacijsko listino, kakor je določena v členu 10a, ki jo na zahtevo predložijo.

5. Z odstopanjem od odstavka 2 lahko gostujoči uradniki med opravljanjem svojih nalog in izvajanjem svojih pooblastil nosijo službeno orožje, strelivo in opremo, ki jih dovoljuje nacionalno pravo matične države članice. Država članica gostiteljica pa lahko prepove nošenje določenega službenega orožja, streliva in opreme, če se tovrstna prepoved uporablja v njeni zakonodaji za pripadnike mejnih straž. Države članice gostiteljice pred razporeditvijo gostujočih uradnikov Agencijo obvestijo o dovoljenem službenem orožju, strelivu in opremi ter o pogojih za njihovo uporabo. Agencija posreduje te informacije na razpolago državam članicam.

6. Z odstopanjem od odstavka 2 lahko gostujoči uradniki pri opravljanju svojih nalog in izvajanju pooblastil uporabijo silo, vključno s službenim orožjem, strelivom in opremo, samo s soglasjem matične države članice in države članice gostiteljice ter v prisotnosti pripadnikov mejne straže države članice gostiteljice in v skladu z nacionalnim pravom slednje.

7. Z odstopanjem od odstavka 6 se lahko službeno orožje, strelivo in oprema v skladu z nacionalnim pravom države članice gostiteljice uporabijo v primerih zakonite samoobrambe ter zakonite obrambe gostujočih uradnikov ali drugih oseb.

8. Država članica gostiteljica lahko za namene te uredbe gostujočim uradnikom dovoli uporabo svoje nacionalne in evropskih zbirk podatkov, potrebnih za izvajanje mejnih kontrol in varovanja. Gostujoči uradniki imajo vpogled samo v tiste podatke, ki jih potrebujejo za opravljanje svojih nalog in izvajanje svojih pooblastil. Države članice gostiteljice pred razporeditvijo gostujočih uradnikov Agencijo obvestijo o nacionalnih in evropskih zbirkah podatkov, katerih uporaba je dovoljena. Agencija posreduje te informacije na razpolago vsem državam članicam, ki sodelujejo pri razporeditvi.

9. Uporaba zbirk iz odstavka 8 se izvaja v skladu s pravom Skupnosti in nacionalnim pravom države članice gostiteljice s področja varstva podatkov.

10. Odločitve o zavrnitvi vstopa v skladu s členom 13 Uredbe (ES) št. 562/2006 sprejemajo samo pripadniki mejne straže države članice gostiteljice.

Člen 10a

Akreditacijska listina

1. Agencija v sodelovanju z državo članico gostiteljico gostujočim uradnikom izda listino v uradnem jeziku države članice gostiteljice in še enem uradnem jeziku institucij Evropske unije za namene identifikacije in kot dokaz pravic imetnika, da opravlja naloge in izvaja pooblastila iz člena 10(1). Listina vključuje naslednje podatke gostujočega uradnika:

(a) ime in državljanstvo;

(b) čin ter

(c) novejšo digitalno fotografijo.

2. Listina se po končani skupni operaciji ali pilotnem projektu vrne Agenciji.

Člen 10b

Civilna odgovornost

1. Kadar gostujoči uradniki delujejo v državi članici gostiteljici, je ta država članica v skladu s svojim nacionalnim pravom odgovorna za vsako škodo, ki jo povzročijo pri izvajanju operacij.

2. Če je bila škoda povzročena zaradi hude malomarnosti ali namernega neustreznega vedenja, lahko država članica gostiteljica od matične države članice zahteva povračilo zneska, ki ga je morala plačati žrtvam ali osebam, ki so do tega upravičene.

3. Vsaka država članica, brez poseganja v uresničevanje njenih pravic do tretjih oseb, odstopi od vseh svojih zahtev do države članice gostiteljice ali katere druge države glede povrnitve škode, ki jo je utrpela, razen v primerih hude malomarnosti in namernega neustreznega vedenja.

4. Države članice vse medsebojne spore v zvezi z izvajanjem odstavkov 2 in 3, ki jih ne bodo mogle rešiti s pogajanji, predložijo Sodišču Evropskih skupnosti v skladu s členom 239 Pogodbe.

5. Agencija, brez poseganja v uresničevanje njenih pravic do tretjih oseb, krije stroške v zvezi s škodo, povzročeno na njeni opremi med razporeditvijo, razen v primerih hude malomarnosti in namernega neustreznega vedenja.

Člen 10c

Kazenska odgovornost

Med izvajanjem skupne operacije ali pilotnega projekta so gostujoči uradniki v zvezi s kaznivimi dejanji, ki jih storijo ali so storjena proti njim, obravnavani enako kot uradniki države članice gostiteljice.

(*) UL L 105, 13.4.2006, str. 1."

POGLAVJE III

KONČNE DOLOČBE

Člen 13

Ocena

Komisija oceni uporabo te uredbe eno leto po začetku njene veljavnosti in predstavi Evropskemu parlamentu in Svetu poročilo s predlogi za spremembo te uredbe, če je to potrebno.

Člen 14

Začetek veljavnosti

Ta uredba začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Ta uredba je v celoti zavezujoča in se neposredno uporablja v vseh državah članicah v skladu s Pogodbo o ustanovitvi Evropske skupnosti.

V Strasbourgu, 11. julija 2007

Za Evropski parlament
Predsednik
H.-G. PÖTTERING

Za Svet
Predsednik
M. LOBO ANTUNES

PRILOGA

Izjava Evropskega parlamenta, Sveta in Komisije

Evropski parlament, Svet in Komisija poudarjajo, da bi bilo treba v primeru resnega in izjemnega pritiska na zunanje meje, ki bi zahteval posredovanje skupine za hitro posredovanje na mejah, ter finančna sredstva v proračunu Evropske agencije za upravljanje in operativno sodelovanje na zunanjih mejah držav članic Evropske unije (FRONTEX) ne bi zadostovala za to, raziskati vse možnosti za zagotovitev sredstev. Komisija nemudoma preveri, ali je možna prerazporeditev sredstev. V primeru, da bi bila potrebna odločitev proračunskega organa, bo Komisija pričela s postopkom v skladu z določbami Finančne uredbe, točneje s členoma 23 in 24, da se zagotovi pravočasno odločitev obeh vej proračunskega organa o načinu zagotovitve dodatnih sredstev, da lahko FRONTEX razporedi skupino za hitro posredovanje na mejah. Proračunski organ se zaveže, da bo, ob upoštevanju nujnosti zadeve, ukrepal čim hitreje.

UREDBA (ES) št. 864/2007 EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA

z dne 11. julija 2007

o pravu, ki se uporablja za nepogodbene obveznosti („Rim II“)

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o ustanovitvi Evropske skupnosti ter zlasti členov 61(c) in 67 Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Komisije,

ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora [1],

v skladu s postopkom, določenim v členu 251 Pogodbe, ob upoštevanju skupnega besedila, ki ga je odobril Spravni odbor dne 25. junija 2007 [2],

ob upoštevanju naslednjega:

(1) Skupnost si je zadala cilj ohranjati in razvijati območje svobode, varnosti in pravice. Za postopno vzpostavitev takšnega območja bi morala Skupnost sprejeti ukrepe, povezane s pravosodnim sodelovanjem v civilnih zadevah s čezmejnimi posledicami, in sicer v obsegu, v kakršnem so potrebni za pravilno delovanje notranjega trga.

(2) V skladu s členom 65(b) Pogodbe so med temi ukrepi tudi tisti, ki spodbujajo združljivost predpisov, ki se uporabljajo v državah članicah glede kolizije zakonov in sporov o pristojnosti.

(3) Evropski svet je na zasedanju v Tampereju dne 15. in 16. oktobra 1999 potrdil načelo vzajemnega priznavanja sodb in drugih odločb pravosodnih organov kot temelj pravosodnega sodelovanja v civilnih zadevah ter pozval Svet in Komisijo, naj sprejmeta program ukrepov za izvajanje navedenega načela.

(4) Svet je dne 30. novembra 2000 sprejel skupni program ukrepov Komisije in Sveta za izvajanje načela vzajemnega priznavanja odločb v civilnih in gospodarskih zadevah [3]. Program ukrepe za usklajevanje kolizijskih pravil opredeljuje kot ukrepe, ki olajšujejo vzajemno priznavanje sodb.

(5) S Haaškim programom [4], sprejetim dne 5. novembra 2004, je Evropski svet pozval k aktivnemu nadaljevanju dela v zvezi s pravili glede kolizije zakonov glede nepogodbenih obveznosti („Rim II“).

(6) Pravilno delovanje notranjega trga zaradi večje predvidljivosti izida pravde, pravne varnosti ter prostega pretoka sodnih odločb zahteva, da kolizijska pravila držav članic določajo uporabo istega nacionalnega prava ne glede na državo sodišča, kjer je vložena tožba.

(7) Vsebinsko področje uporabe in določbe te uredbe bi morale biti skladne z Uredbo Sveta (ES) št. 44/2001 z dne 22. decembra 2000 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah [5] („Bruselj I“) in instrumenti o pravu, ki se uporablja za pogodbene obveznosti.

(8) Ta uredba bi se morala uporabljati ne glede na vrsto sodišča, ki vodi postopek.

(9) Zahtevki, nastali zaradi „*acta iure imperii*“, bi morali vključevati zahtevke zoper uradnike, ki delujejo v imenu države, in odgovornost za dejanja državnih organov, vključno z odgovornostjo javno imenovanih uslužbencev. Zato bi bilo treba te zadeve izvzeti iz področja uporabe te uredbe.

(10) Družinska razmerja zajemajo starševstvo, zakonsko zvezo, svaštvo in sorodstvo v stranski vrsti. Sklicevanje v členu 1(2) na razmerja, ki imajo primerljiv učinek kot zakonska zveza in druga družinska razmerja, naj se razlagajo v skladu s pravom države članice, v kateri je sodišče, ki vodi postopek.

(11) Pojem nepogodbene obveznosti se v državah članicah razlikuje. Zato bi se moral za namene te uredbe izraz nepogodbena obveznost razumeti kot avtonomen pojem. Kolizijska pravila, določena v tej uredbi, bi morala zajemati tudi nepogodbene obveznosti, ki izhajajo iz objektivne odgovornosti.

(12) Pravo, ki se uporablja, bi moralo urejati tudi vprašanje sposobnosti prevzemanja odgovornosti za škodno dejanje.

---

[1] UL C 241, 28.9.2004, str. 1.

[2] Mnenje Evropskega parlamenta z dne 6. julija 2005 (UL C 157 E, 6.7.2006, str. 371), Skupno stališče Sveta z dne 25. septembra 2006 (UL C 289 E, 28.11.2006, str. 68) in Stališče Evropskega parlamenta z dne 18. januarja 2007 (še ni objavljeno v Uradnem listu). Zakonodajna resolucija Evropskega parlamenta z dne 10. julija 2007 in Sklep Sveta z dne 28. junija 2007.

[3] UL C 12, 15.1.2001, str. 1.

[4] UL C 53, 3.3.2005, str. 1.

[5] UL L 12, 16.1.2001, str. 1. Uredba, kakor je bila nazadnje spremenjena z Uredbo (ES) št. 1791/2006 (UL L 363, 20.12.2006, str. 1).

(13) Z enotnimi pravili, uporabljenimi ne glede na pravo, katerega uporabo določajo, se lahko prepreči tveganje izkrivljanja konkurence med pravdnima strankama Skupnosti.

(14) Zahteva po pravni varnosti in potreba po pravičnem ravnanju v posameznih primerih sta bistvena elementa na področju pravosodja. Ta uredba določa navezne okoliščine, ki so najprimernejše za dosego teh ciljev. Ta uredba zato določa splošno pravilo, pa tudi posebna pravila ter, v določenih določbah, „odstopno klavzulo“, ki dovoljuje odstopanje od teh pravil, kadar je iz vseh okoliščin primera razvidno, da je škodno dejanje očitno v tesnejši zvezi z drugo državo. Ta pravila torej tvorijo prilagodljiv okvir kolizijskih pravil. Prav tako pa omogočajo sodišču, ki vodi primer, da posamezne primere ustrezno obravnava.

(15) Načelo *lex loci delicti commissi* pomeni temeljno rešitev v zvezi z nepogodbenimi obveznostmi v skoraj vseh državah članicah, vendar je praktična uporaba tega načela v primeru razpršenosti dejavnikov primera na več držav lahko različna. Takšno stanje ogroža pravno varnost glede prava, ki se uporabi.

(16) Enotna pravila izboljšajo predvidljivost sodnih odločb in zagotovijo razumno ravnotežje med interesi osebe, za katero se zatrjuje, da nosi odgovornost, in osebe, ki je utrpela škodo. Povezava z državo, v kateri je neposredna škoda nastala (*lex loci damni*), vzpostavi pravično ravnotežje med interesi osebe, za katero se zatrjuje, da nosi odgovornost, in osebe, ki je utrpela škodo, in tudi odraža sodoben pristop k civilnopravni odgovornosti in k razvoju sistemov objektivne odgovornosti.

(17) Pravo, ki se uporablja, bi se moralo določiti na podlagi tega, kje je nastala škoda, ne glede na državo ali države, v katerih lahko pride do posrednih posledic. Zato bi morala biti v primerih telesne poškodbe ali materialne škode na premoženju država, v kateri je nastala škoda, tista država, v kateri je prišlo do telesne poškodbe ali kjer je nastala materialna škoda na premoženju.

(18) Splošno pravilo iz te uredbe bi moralo biti „*lex loci damni*“ iz člena 4(1). Izjema od tega splošnega načela je člen 4(2), saj vzpostavlja posebno povezavo, kadar imata stranki običajno prebivališče v isti državi. Določbo člena 4(3) bi bilo treba razumeti kot „odstopno klavzulo“ glede na člen 4(1) in (2), kadar je iz vseh okoliščin primera razvidno, da je škodno dejanje očitno v tesnejši zvezi z drugo državo.

(19) Treba bi bilo določiti posebna pravila za primere posebnih škodnih dejanj, kjer splošno pravilo ne omogoča razumnega ravnotežja med zadevnimi interesi.

(20) V zvezi z odgovornostjo za izdelke naj bi kolizijsko pravilo upoštevalo cilje pravične razdelitve tveganja, ki je del sodobne družbe z visoko razvito tehnologijo, varovanja zdravja potrošnikov, spodbujanja inovacij, zagotavljanja neizkrivljene konkurence in poenostavitve trgovine. Uravnotežena rešitev v zvezi s temi cilji je vzpostavitev kaskadnega sistema povezovanja dejavnikov skupaj s klavzulo predvidljivosti. Prvi dejavnik, ki ga je treba upoštevati, je pravo države, v kateri je imela oseba, ki je utrpela škodo, v času nastale škode običajno prebivališče, če se je izdelek tržil v tej državi. Drugi elementi v kaskadnem sistemu se sprožijo, če se izdelek ni tržil v tej državi, brez poseganja v člen 4(2) in v možnost očitno tesnejše zveze z drugo državo.

(21) Posebno pravilo iz člena 6 ni izjema od splošnega pravila iz člena 4(1), ampak zgolj njegovo pojasnilo. V zadevah glede nelojalne konkurence bi moralo kolizijsko pravilo varovati konkurente, potrošnike in splošno javnost ter zagotavljati pravilno delovanje tržnega gospodarstva. Povezava s pravom države, v kateri so razmerja med konkurenti ali skupni interesi potrošnikov prizadeti ali bi lahko bili prizadeti, je na splošno v skladu s temi cilji.

(22) Nepogodbene obveznosti, nastale zaradi omejevanja konkurence iz člena 6(3), bi morale zajemati kršitve tako nacionalnega konkurenčnega prava kot konkurenčnega prava Skupnosti. Pravo, ki se uporablja za takšne nepogodbene obveznosti, bi moralo biti pravo države, na katere trgu ima, ali bi lahko imela, taka omejitev učinek. Kadar ima taka omejitev učinek na trgu več kot ene države, bi se lahko v določenih okoliščinah oseba, ki zahteva odškodnino, odločila, da bo za podlago svoje tožbe izbrala pravo sodišča, pri katerem je tožbo vložila.

(23) Za namene te uredbe, bi moral pojem omejevanja konkurence vključevati prepoved sporazumov med podjetji, odločitev podjetniških združenj in usklajenih ravnanj, katerih cilj ali posledica je preprečevanje, omejevanje ali izkrivljanje konkurence v državi članici ali na notranjem trgu, kakor tudi prepoved zlorabe prevladujočega položaja v državi članici ali na notranjem trgu, kadar so takšni sporazumi, odločitve, usklajena ravnanja ali zlorabe prepovedane s členoma 81 in 82 Pogodbe ali z zakonodajo države članice.

(24) „Okoljska škoda“ bi morala pomeniti škodljive spremembe naravnih virov, kot so voda, tla in zrak, ali okrnitev katere od funkcij teh naravnih virov v prid drugega naravnega vira ali javnosti, kakor tudi zmanjšanje raznolikosti živih organizmov.

(25) Glede okoljske škode, člen 174 Pogodbe, ki določa, da bi bilo treba doseči visoko raven varstva, ki temelji na načelu previdnosti in načelih, da bi bilo treba delovati preventivno, da je treba okoljsko škodo prednostno odpravljati pri viru in da mora plačati povzročitelj obremenitve, popolnoma upravičuje uporabo načela diskriminacije v korist osebe, ki je utrpela škodo. Vprašanje, kdaj lahko oseba, ki zahteva odškodnino, izbira pravo, ki naj se uporabi, bi bilo treba določiti v skladu s pravom države članice, v kateri je sodišče, kjer poteka postopek.

(26) Glede kršitev pravic intelektualne lastnine bi bilo treba ohraniti splošno priznano načelo *lex loci protectionis*. Za namene te uredbe bi bilo treba izraz „pravice intelektualne lastnine“ razlagati v pomenu, na primer, avtorske pravice, sorodne pravice, pravice *sui generis* za varstvo zbirk podatkov ter pravice industrijske lastnine.

(27) Točna vsebina pojma „protestnega delovanja“ delavcev ali delodajalcev, kot je stavka ali izprtje, se v državah članicah razlikuje in je urejena v skladu z notranjimi predpisi vsake države članice. Zaradi tega ta uredba temelji na splošnem načelu, da se uporablja pravo države, v kateri je prišlo do takega delovanja delavcev ali delodajalcev, s ciljem, da se zaščitijo njihove pravice in obveznosti.

(28) Posebno pravilo o protestnem delovanju delavcev ali delodajalcev iz člena 9 ne posega v pogoje v zvezi z izvedbo takega delovanja v skladu z nacionalno zakonodajo ter ne posega v pravni status predstavniških organizacij delavcev ali sindikatov, kakor je predvideno v nacionalni zakonodaji držav članic.

(29) Treba bi bilo predvideti posebna pravila za primere, kjer škodo povzroči dejanje, ki ni škodno dejanje, na primer neupravičena obogatitev, *negotiorum gestio* in *culpa in contrahendo*.

(30) *Culpa in contrahendo* je za namene te uredbe avtonomen pojem, za katerega ni nujno, da se razlaga v okviru pomena, ki ga ima v nacionalnem pravu. Vključeval naj bi kršitev dolžnosti razkritja in prekinitev pogodbenih pogajanj. Člen 12 zajema le nepogodbene obveznosti, ki predstavljajo neposredno povezavo z dejanji pred sklenitvijo pogodbe. To pomeni, da se uporabljajo člen 4 ali druge ustrezne določbe te uredbe, če oseba med pogajanji o pogodbi utrpi telesno poškodbo.

(31) Zaradi upoštevanja načela avtonomije strank in večje pravne varnosti bi morali stranki imeti možnost izbrati, katero pravo se bo uporabljalo za nepogodbene obveznosti. Ta izbira bi morala biti izražena izrecno ali pa bi morala dovolj nedvoumno izhajati iz okoliščin primera. Ko se ugotavlja obstoj sporazuma, mora sodišče spoštovati voljo strank. Da bi zaščitili šibkejšo stranko, bi bilo treba izbiro prava omejiti z nekaterimi pogoji.

(32) Upoštevanje javnega interesa upravičuje, da lahko sodišča držav članic v izjemnih okoliščinah uporabijo izjeme na podlagi javnega reda in prevladujočih obveznih določb. Zlasti uporaba določb prava, kakor to določa ta uredba, ki bi povzročila dodelitev nesorazmerne eksemplarične ali kazenske odškodnine, odvisno od okoliščin primera ali pravnega reda države članice sodišča, kjer je bila vložena tožba, bi lahko veljala za nasprotujočo si z javnem redom („ordre public“) pristojnega sodišča.

(33) Kadar do nesreče pride v državi, v kateri žrtev nima običajnega prebivališča, bi moralo sodišče, pri katerem je vložena tožba, po veljavnih nacionalnih pravilih o odškodninah za žrtve prometnih nesreč pri oceni škode v primeru telesnih poškodb upoštevati vse relevantne dejanske okoliščine posamezne žrtve, kar bi naj vključevalo zlasti dejanske izgube in stroške poznejše pomoči in zdravniške oskrbe.

(34) Prizadevanje za razumno ravnotežje med strankama zahteva, da se, kolikor je to primerno, upoštevajo pravila o varnosti in ravnanju, ki veljajo v državi, v kateri je bilo povzročeno škodno dejanje, četudi se za nepogodbeno obveznost uporablja drugo pravo. Izraz „pravila o varnosti in ravnanju“ bi bilo treba razumeti tako, da se nanaša na vse predpise, ki so v kakršni koli povezavi z varnostjo in ravnanjem, vključno na primer s predpisi o varnosti v cestnem prometu v primeru nesreče.

(35) Treba bi se bilo izogibati stanju razpršenosti kolizijskih pravil med več instrumenti in obstoju razlik med temi pravili. Vendar pa ta uredba ne izključuje možnosti vključitve kolizijskih pravil za nepogodbene obveznosti v določbe predpisov Skupnosti v zvezi z določenimi zadevami.

Ta uredba ne sme vplivati na uporabo drugih instrumentov, ki opredeljujejo določbe, katerih namen je spodbujati pravilno delovanje notranjega trga, če se te določbe ne morejo uporabljati skupaj s pravom, določenim s pravili te uredbe. Uporaba določb prava, ki se uporablja, kakor to določa ta uredba, ne bi smela omejevati prostega pretoka blaga in storitev, kakor je to urejeno z instrumenti Skupnosti, kot na primer Direktiva 2000/31/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 8. junija 2000 o nekaterih pravnih vidikih storitev informacijske družbe, zlasti elektronskega poslovanja na notranjem trgu („Direktiva o elektronskem poslovanju“) [1].

[1] UL L 178, 17.7.2000, str. 1.

(36) Zaradi spoštovanja mednarodnih obveznosti, ki so jih prevzele države članice, ta uredba ne sme vplivati na mednarodne konvencije, katerih pogodbenice so ena ali več držav članic v času, ko se sprejme ta uredba. Komisija bi morala za zagotovitev lažje dostopnosti veljavnih pravil na podlagi informacij, ki jih predložijo države članice, objaviti seznam zadevnih konvencij v *Uradnem listu Evropske unije*.

(37) Komisija bo Evropskemu parlamentu in Svetu predložila predlog v zvezi s postopki in pogoji, v skladu s katerimi bi se lahko države članice v svojem imenu v posameznih in izjemnih primerih v zvezi s sektorskimi zadevami pogajale in sklenile sporazume s tretjimi državami, ki bi vsebovali določbe o pravu, ki se uporablja za nepogodbene obveznosti.

(38) Ker države članice ne morejo v zadostni meri doseči cilja te uredbe, ampak ga je mogoče zaradi obsega in učinkov te uredbe bolje doseči na ravni Skupnosti, lahko Skupnost sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti, kakor je navedeno v členu 5 Pogodbe. V skladu z načelom sorazmernosti iz istega člena, ta uredba ne prekoračuje tistega, kar je potrebno za dosego navedenega cilja.

(39) V skladu s členom 3 Protokola o stališču Združenega kraljestva in Irske, ki je priložen Pogodbi o Evropski uniji in Pogodbi o ustanovitvi Evropske skupnosti, sta Združeno kraljestvo in Irska sporočila željo, da bi sodelovala pri sprejetju in uporabi te uredbe.

(40) V skladu s členoma 1 in 2 Protokola o stališču Danske, ki je priložen Pogodbi o Evropski uniji in Pogodbi o ustanovitvi Evropske skupnosti, Danska ne sodeluje pri sprejemanju te uredbe, ki zato zanjo ni zavezujoča in se zanjo ne uporablja –

SPREJELA NASLEDNJO UREDBO:

POGLAVJE I

PODROČJE UPORABE

Člen 1

Področje uporabe

1. Ta uredba se v primeru kolizije zakonov uporablja za nepogodbene obveznosti v civilnih in gospodarskih zadevah. Ne uporablja se zlasti za davčne, carinske ali upravne zadeve, kot tudi ne za odgovornost države glede dejanj in opustitev pri izvajanju državne oblasti („*acta iure imperii*“).

2. Iz področja uporabe te uredbe so izvzete:

(a) nepogodbene obveznosti, ki izvirajo iz družinskih razmerij in razmerij, ki imajo po pravu, ki se uporablja za taka razmerja, primerljiv učinek, vključno s preživninskimi obveznostmi;

(b) nepogodbene obveznosti, ki izvirajo iz premoženjskega stanja zakoncev, premoženjskega stanja partnerskih zvez, ki imajo po pravu, ki se uporablja za te zveze, primerljiv učinek kot zakonska zveza, oporoke in dedovanja;

(c) nepogodbene obveznosti, ki izvirajo iz menic, čekov in zadolžnic ter drugih prenosljivih vrednostnih papirjev, kolikor obveznosti iz teh drugih prenosljivih vrednostnih papirjev izvirajo iz njihove prenosljive narave;

(d) nepogodbene obveznosti, ki izvirajo iz prava družb in drugih pravnih oseb glede zadev, kot je ustanovitev, z registracijo ali kako drugače, pravna sposobnost, notranja organizacija ali likvidacija družb in drugih pravnih oseb, osebna odgovornost družbenikov in članov organov kot takih za obveznosti družbe ali druge pravne osebe, kot tudi osebna odgovornost revizorjev družbe ali njenih članov pri obveznih revizijah računovodskih dokumentov;

(e) nepogodbene obveznosti, ki izvirajo iz razmerij med ustanovitelji, skrbniki in upravičenci prostovoljno ustanovljenega sklada;

(f) nepogodbene obveznosti, ki izvirajo iz jedrske škode;

(g) nepogodbene obveznosti, ki izvirajo iz kršitev zasebnosti in osebnostnih pravic, vključno z obrekovanjem.

3. Ta uredba se ne uporablja za dokaze in postopke, brez poseganja v člena 21 in 22.

4. V tej uredbi „država članica“ pomeni vse države članice, razen Danske.

Člen 2

Nepogodbene obveznosti

1. Za namene te uredbe, škoda zajema vse posledice, ki so nastale zaradi škodnih dejanj, neupravičene obogatitve, *negotiorum gestio* ali *culpa in contrahendo*.

2. Ta uredba se uporablja tudi za nepogodbene obveznosti, za katere je verjetno, da bodo nastale.

3. Vsak sklic v tej uredbi na:

(a) dogodek, ki je povzročil škodo, zajema dogodke, ki povzročijo škodo in za katere je verjetno, da se bodo zgodili; in

(b) škodo vključuje škodo, za katero je verjetno, da se bo zgodila.

Člen 3

Splošna uporaba

Pravo, opredeljeno v tej uredbi, se uporablja tudi, če ni pravo države članice.

POGLAVJE II

ŠKODNA DEJANJA

Člen 4

Splošno pravilo

1. Če v tej uredbi ni določeno drugače, je pravo, ki se uporablja za nepogodbeno obveznost, nastalo iz škodnega dejanja, pravo države, v kateri škoda nastane, ne glede na državo, v kateri se je zgodil dogodek, ki je povzročil nastalo škodo, in ne glede na državo ali države, v kateri so nastale posredne posledice.

2. Vendar kadar imata oseba, za katero se zatrjuje, da je odgovorna, in oseba, ki je utrpela škodo, ob nastanku škode običajno prebivališče v isti državi, se uporablja pravo te države.

3. Kadar je iz vseh okoliščin primera razvidno, da je škodno dejanje očitno v tesnejši zvezi z drugo državo kot z državo iz odstavkov 1 ali 2, se uporablja pravo te druge države. Očitno tesnejša zveza z drugo državo bi lahko temeljila zlasti na že obstoječih razmerjih med strankama, kot je na primer pogodba, ki je tesno povezana z obravnavanim škodnim dejanjem.

Člen 5

Odgovornost za izdelke

1. Brez poseganja v člen 4(2) je pravo, ki se uporablja za nepogodbene obveznosti, nastale zaradi škode, ki so jo povzročili izdelki z napako, naslednje:

(a) pravo države, kjer je imela oseba, ki je utrpela škodo, v času nastale škode običajno prebivališče, če se je izdelek tržil v tej državi; ali, če to ni mogoče,

(b) pravo države, v kateri je bil izdelek kupljen, če se je izdelek tržil v tej državi; ali, če to ni mogoče,

(c) pravo države, v kateri je nastala škoda, če se je izdelek tržil v tej državi.

Vendar pa je pravo, ki se uporablja, pravo države, v kateri ima oseba, za katero se zatrjuje, da je odgovorna, običajno prebivališče, če ta oseba v razumnih okvirih ni mogla predvideti trženja izdelka ali izdelka iste vrste v državi, kjer se uporablja pravo iz (a), (b) ali (c).

2. Kadar je iz vseh okoliščin primera razvidno, da je škodno dejanje očitno v tesnejši zvezi z drugo državo kot z državo iz odstavka 1, se uporablja pravo druge države. Očitno tesnejša zveza z drugo državo bi lahko temeljila zlasti na že obstoječih razmerjih med strankama, kot denimo pogodba, ki je tesno povezana z obravnavanim škodnim dejanjem.

Člen 6

Nelojalna konkurenca in akti, ki omejujejo svobodno konkurenco

1. Pravo, ki se uporablja za nepogodbene obveznosti, nastale zaradi nelojalne konkurence, je pravo države, v kateri je konkurenca ali skupni interes potrošnikov prizadet ali bi bil lahko prizadet.

2. Kadar dejanje nelojalne konkurence prizadene izključno interes posebnega konkurenta, se uporablja člen 4.

3. (a) Pravo, ki se uporablja za nepogodbene obveznosti, nastale zaradi omejevanja konkurence, je pravo države, na katere trgu ima, ali bi lahko imela, taka omejitev učinek.

(b) Kadar ima, ali bi lahko imela, taka omejitev učinek na trgu več kot ene države, se lahko oseba, ki zahteva odškodnino za škodo in ki vloži tožbo na sodišču stalnega prebivališča toženca, odloči, da bo za podlago svoje tožbe izbrala pravo sodišča, pri katerem je tožbo vložila, če je bil trg v tej državi članici eden izmed tistih, ki so bili neposredno ali bistveno prizadeti zaradi omejevanja konkurence, ki je povod za nastanek nepogodbene obveznosti, na podlagi katere je osnovana tožba; kadar upravičenec v skladu z veljavnimi pravili o jurisdikciji na tem sodišču toži več kot enega toženca, lahko za svojo tožbo izbere le pravo tega sodišča, če je zaradi omejevanja konkurence, na kateri temelji tožba proti vsakemu od teh tožencev, neposredno ali bistveno prizadet tudi trg v državi članici tega sodišča.

4. Od prava, ki se uporablja na podlagi tega člena, ni mogoče odstopiti s sporazumom v skladu s členom 14.

Člen 7

Okoljska škoda

Pravo, ki se uporablja za nepogodbene obveznosti, ki izvirajo iz okoljske škode ali škode, povzročene osebam ali premoženju, kot posledica take škode, je pravo, ki se določi ob uporabi člena 4(1), razen če se oseba, ki zahteva odškodnino za škodo, odloči, da se za zahtevek uporablja pravo države, v kateri se je zgodil dogodek, ki je povzročil škodo.

Člen 8

Kršitev pravic intelektualne lastnine

1. Za nepogodbene obveznosti, nastale zaradi kršitve pravic intelektualne lastnine, se uporablja pravo države, za katero se zahteva zaščita.

2. V primeru nepogodbenih obveznosti, nastalih zaradi kršitev enotne pravice intelektualne lastnine Skupnosti, se za vprašanja, ki jih ustrezni instrument Skupnosti ne obravnava, uporablja pravo države, v kateri je bila kršitev storjena.

3. Od prava, ki se uporablja na podlagi tega člena, ni mogoče odstopiti s sporazumom v skladu s členom 14.

Člen 9

Protestno delovanje delavcev ali delodajalcev

Brez poseganja v člen 4(2) je pravo, ki se uporablja za nepogodbene obveznosti v zvezi z odgovornostjo osebe v funkciji delavca ali delodajalca ali organizacij, ki zastopajo svoje poklicne interese, za škodo, povzročeno s protestnim delovanjem delavcev ali delodajalcev, do katere je ali bo prišlo, pravo države, v kateri je ali bo do takega delovanja prišlo.

POGLAVJE III

NEUPRAVIČENA OBOGATITEV, *NEGOTIORUM GESTIO* IN *CULPA IN CONTRAHENDO*

Člen 10

Neupravičena obogatitev

1. Če se nepogodbena obveznost, nastala zaradi neupravičene obogatitve, vključno s prejemom neupravičenega plačila, nanaša na razmerje med strankama, denimo na pogodbo ali škodno dejanje, ki je v tesni zvezi s to neupravičeno obogatitvijo, zanjo velja pravo, ki velja za to razmerje.

2. Kadar se pravo, ki se uporablja, ne more določiti na podlagi odstavka 1, stranki pa sta imeli v času, ko se je zgodil dogodek, zaradi katerega je nastala neupravičena obogatitev, običajno prebivališče v isti državi, se uporablja pravo te države.

3. Kadar se pravo, ki se uporablja, ne more določiti na podlagi odstavkov 1 ali 2, se uporablja pravo države, v kateri je neupravičena obogatitev nastala.

4. Kadar je iz vseh okoliščin primera razvidno, da je nepogodbena obveznost, nastala zaradi neupravičene obogatitve, očitno v tesnejši zvezi z drugo državo kot z državo iz odstavkov 1, 2 in 3, se uporablja pravo te druge države.

Člen 11

Negotiorum gestio

1. Če se nepogodbena obveznost, nastala zaradi dejanja osebe, ki nima pooblastila za opravljanje dejanj za zadeve druge osebe, nanaša na obstoječe razmerje med strankama, nastalo denimo s pogodbo ali škodnim dejanjem, ki je v tesni zvezi s to nepogodbeno obveznostjo, zanjo velja pravo, ki velja za to razmerje.

2. Kadar se pravo, ki se uporablja, ne more določiti na podlagi odstavka 1, stranki pa sta imeli v času, ko je nastal dogodek, ki je povzročil škodo, običajno prebivališče v isti državi, se uporablja pravo te države.

3. Kadar se pravo, ki se uporablja, ne more določiti na podlagi odstavkov 1 ali 2, se uporablja pravo države, v kateri se je dejanje zgodilo.

4. Kadar je iz vseh okoliščin primera razvidno, da je nepogodbena obveznost, nastala zaradi dejanja osebe, ki nima pooblastila za opravljanje dejanj za zadeve druge osebe, očitno v tesnejši zvezi z drugo državo kot z državo iz odstavkov 1, 2 in 3, se uporablja pravo te druge države.

Člen 12

Culpa in contrahendo

1. Pravo, ki se uporablja za nepogodbene obveznosti, nastale zaradi dejanj pred sklenitvijo pogodbe, ne glede na to, ali je bila pogodba dejansko sklenjena, je pravo, ki se uporablja za pogodbo ali bi se uporabljalo za to pogodbo, če bi bila sklenjena.

2. Kjer se pravo, ki se uporablja, ne more določiti na podlagi odstavka 1, je pravo, ki se uporablja:

(a) pravo države, v kateri je škoda nastala, ne glede na državo, v kateri se je zgodil dogodek, ki je povzročil nastalo škodo, in ne glede na državo ali države, v katerih so nastale posredne posledice; ali

(b) kadar imata stranki v času, ko je nastal dogodek, ki je povzročil škodo, običajno prebivališče v isti državi, pravo te države; ali

(c) kadar je iz vseh okoliščin primera razvidno, da je nepogodbena obveznost, ki je nastala z dejanji pred sklenitvijo pogodbe, očitno v tesnejši zvezi z drugo državo kot z državo iz odstavkov (a) in (b), pravo te druge države.

Člen 13

Uporaba člena 8

Za namene tega poglavja se člen 8 uporablja za nepogodbene obveznosti, ki nastanejo zaradi kršitve pravic intelektualne lastnine.

POGLAVJE IV

SVOBODA IZBIRE

Člen 14

Svoboda izbire

1. Stranki se lahko dogovorita, da se za nepogodbene obveznosti uporablja pravo po njuni izbiri, in sicer:

(a) s sporazumom, sklenjenim po dogodku, ki je povzročil nastalo škodo;

ali

(b) kadar obe stranki opravljata gospodarsko dejavnost, tudi s sporazumom, o katerem sta se stranki svobodno dogovorili pred dogodkom, ki je povzročil nastalo škodo.

Izbiro je treba izraziti ali pokazati z razumno gotovostjo glede na okoliščine primera. Izbira ne vpliva na pravice tretjih oseb.

2. Kadar so vsi dejavniki, pomembni za situacijo v času dogodka, ki je povzročil nastalo škodo, prisotni v državi, katere prava stranki nista izbrali, izbira strank ne vpliva na uporabo določb prava te druge države, od katerih ni dovoljeno odstopiti s sporazumom.

3. Kadar so vsi dejavniki, pomembni za situacijo v času dogodka, ki je povzročil nastalo škodo, prisotni v eni ali več državah članicah, izbira strank glede prava, ki se uporablja, in ki ni pravo države članice, ne sme ovirati uporabe določb prava Skupnosti, in kadar je to primerno, njihovega izvajanja s strani pristojnega sodišča države članice, od katerih ni dovoljeno odstopiti s sporazumom.

POGLAVJE V

SKUPNA PRAVILA

Člen 15

Področje uporabe prava, ki se uporabi

Pravo, ki se na podlagi te uredbe uporablja za nepogodbene obveznosti, ureja zlasti:

(a) podlago in obseg odgovornosti, vključno z določitvijo oseb, ki bi lahko bile odgovorne za svoja dejanja;

(b) razloge za izključitev odgovornosti, njeno omejitev ali delitev;

(c) obstoj, naravo in oceno škode ali zahtevano odškodnino;

(d) v okviru pooblastil sodišča v skladu s procesnim pravom ukrepe, ki jih lahko sprejme sodišče za preprečitev ali odpravo poškodbe ali škode ali za zagotovitev odškodnine;

(e) vprašanje, ali je pravica do nadomestila ali odškodnine lahko prenosljiva, vključno z dedovanjem;

(f) osebe, upravičene do nadomestila za osebno utrpelo škodo;

(g) odgovornost za dejanja druge osebe;

(h) način prenehanja obveznosti ter pravila glede zastaranja in izgube pravic, nastale s potekom roka zastaranja, vključno s pravili v zvezi z začetkom, prekinitvijo in zadržanjem zastaralnega roka ali roka za izgubo pravic.

Člen 16

Prevladujoče obvezne določbe

Ta uredba ne omejuje uporabe določb prava pristojnega sodišča, kadar so te obvezne ne glede na pravo, ki se sicer uporablja za nepogodbene obveznosti.

Člen 17

Pravila glede varnosti in ravnanja

Pri ocenjevanju ravnanja osebe, za katero se zatrjuje, da je odgovorna, se, dejansko in kolikor je to potrebno, upoštevajo pravila glede varnosti in ravnanja, veljavna na kraju in v času dogodka, iz katerega izhaja odgovornost.

Člen 18

Neposredna tožba zoper zavarovatelja odgovorne osebe

Oseba, ki je utrpela škodo, lahko vloži neposreden odškodninski zahtevek zoper zavarovatelja odgovorne osebe, če to določa pravo, ki se uporablja za nepogodbene obveznosti ali za zavarovalno pogodbo.

Člen 19

Prenos pravic in obveznosti

Kadar ima oseba („upnik“) do druge osebe („dolžnika“) nepogodbeno terjatev, tretja oseba pa mora izpolniti obveznosti do upnika ali je svoje obveznosti do upnika že izpolnila na način, ki je sprejemljiv za upnika, se po pravu, ki ureja obveznosti tretje osebe do upnika, presodi, ali in do kakšne mere ima ta tretja oseba pravico uveljavljati terjatve proti dolžniku, ki jih je upnik imel do tega dolžnika po pravu, ki se uporablja za njuno razmerje.

Člen 20

Deljena odgovornost

Če ima upnik terjatev iz nepogodbenega razmerja do več dolžnikov, ki so odgovorni za isto terjatev, eden izmed dolžnikov pa je terjatev v celoti ali deloma že poravnal, se pravica tega dolžnika do nadomestila s strani drugih dolžnikov ureja po pravu, ki se uporablja za nepogodbene obveznosti tega dolžnika do upnika.

Člen 21

Formalna veljavnost

Enostransko dejanje, ki naj bi imelo pravni učinek v zvezi z nepogodbeno obveznostjo, je formalno veljavno, če zadosti formalnim zahtevam po pravu države, ki se uporablja za to nepogodbeno obveznost, ali pravu države, v kateri je bilo dejanje opravljeno.

Člen 22

Dokazno breme

1. Pravo, ki ureja nepogodbene obveznosti po tej uredbi, se uporablja v obsegu, v katerem predvideva pravila za postavljanje pravnih domnev ali določanje dokaznega bremena za nepogodbene obveznosti.

2. Dejanja, ki naj bi imela pravne učinke, se lahko dokazujejo z vsemi načini dokazovanja, ki jih priznava pravo pristojnega sodišča ali katero koli pravo iz člena 21, po katerem je to dejanje formalno veljavno, če je tak način dokazovanja mogoče izvesti pred pristojnim sodiščem.

POGLAVJE VI

DRUGE DOLOČBE

Člen 23

Običajno prebivališče

1. Za namene te uredbe velja za običajno prebivališče družb in drugih pravnih oseb kraj njihove glavne uprave.

Kadar dogodek, ki povzroči škodo, ali škoda nastane med poslovanjem podružnice, agencije ali katere koli druge poslovne enote, kraj, kjer je ta podružnica, agencija ali druga poslovna enota, predstavlja običajno prebivališče.

2. Za namene te uredbe velja za običajno prebivališče fizične osebe, ki deluje v okviru svoje poslovne dejavnosti, glavni kraj poslovanja.

Člen 24

Izključitev zavračanja

Uporaba prava katere koli države, določenega s to uredbo, pomeni uporabo veljavnih pravnih predpisov te države razen predpisov mednarodnega zasebnega prava.

Člen 25

Države brez enotnega pravnega reda

1. Če obsega država več ozemeljskih enot, ki imajo vsaka svoje pravne predpise za nepogodbene obveznosti, se pri določitvi, katero pravo se uporablja v skladu s to uredbo, vsaka ozemeljska enota obravnava kot država.

2. Država članica, v kateri imajo različne ozemeljske enote svoje pravne predpise za nepogodbene obveznosti, ni dolžna uporabljati te uredbe za urejanje kolizije zakonodaj teh ozemeljskih enot.

Člen 26

Javni red države pristojnega sodišča

Uporaba določb prava države, kakor to določa ta uredba, se lahko zavrne le, če je takšna uporaba očitno nezdružljiva z javnim redom („*ordre public*“) pristojnega sodišča.

Člen 27

Razmerje do drugih določb prava Skupnosti

Ta uredba ne posega v uporabo določb prava Skupnosti, ki za posebne zadeve določajo kolizijska pravila za nepogodbene obveznosti.

Člen 28

Razmerje do obstoječih mednarodnih konvencij

1. Ta uredba ne posega v uporabo mednarodnih konvencij, katerih pogodbenice so ena ali več držav članic v času sprejetja te uredbe in ki določajo kolizijska pravila za nepogodbene obveznosti.

2. Vendar pa ima ta uredba med državami članicami prednost pred konvencijami, sklenjenimi izključno med dvema ali več državami članicami, če se te konvencije nanašajo na zadeve, ki jih ureja ta uredba.

POGLAVJE VII

KONČNE DOLOČBE

Člen 29

Seznam konvencij

1. Države članice Komisijo uradno obvestijo o konvencijah iz člena 28(1) do 11. julija 2008. Po tem datumu države članice uradno obvestijo Komisijo o preklicu katere od teh konvencij.

2. Komisija v šestih mesecih po prejemu v *Uradnem listu Evropske unije* objavi naslednje:

(i) seznam konvencij iz odstavka 1;

(ii) preklice konvencij iz odstavka 1.

Člen 30

Klavzula o pregledu

1. Najpozneje do 20. avgusta 2011 Komisija predloži Evropskemu parlamentu, Svetu in Evropskemu ekonomsko-socialnemu odboru poročilo o uporabi te uredbe. Poročilu po potrebi priloži predloge za prilagoditve te uredbe. Poročilo vsebuje:

(i) študijo o tem, na kakšen način se tuje pravo obravnava v različnih jurisdikcijah ter v kolikšni meri sodišča držav članic v praksi uporabljajo tuje pravo v skladu s to uredbo;

(ii) študijo o učinkih člena 28 te uredbe v zvezi s Haaško konvencijo z dne 4. maja 1971 o zakonu, ki velja za prometne nesreče.

2. Najpozneje do 31. decembra 2008 Komisija predloži Evropskemu parlamentu, Svetu in Evropskemu ekonomsko-socialnemu odboru študijo o razmerah na področju prava, ki se uporablja za nepogodbene obveznosti, ki izhajajo iz kršitev zasebnosti in osebnostnih pravic, ob upoštevanju pravil o svobodi tiska in svobodi izražanja v medijih, ter kolizijskopravnih vprašanj v zvezi z Direktivo 95/46/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. oktobra 1995 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov ([1]).

Člen 31

Časovna uporaba

Ta uredba se uporablja za škodne dogodke, ki nastanejo po začetku veljavnosti te uredbe.

Člen 32

Začetek uporabe

Ta uredba se uporablja od 11. januarja 2009, razen člena 29, ki se začne uporabljati od 11. julija 2008.

Ta uredba je v celoti zavezujoča in se neposredno uporablja v državah članicah v skladu s Pogodbo o ustanovitvi Evropske skupnosti.

V Strasbourgu, 11. julija 2007

Za Evropski parlament
Predsednik
H.-G. PÖTTERING

Za Svet
Predsednik
M. LOBO ANTUNES

([1]) UL L 281, 23.11.1995, str. 31.

Izjava Komisije glede klavzule o pregledu (Člen 30)

Komisija bo po pozivu Evropskega parlamenta in Sveta v okviru člena 30 Uredbe „Rim II“ najpozneje do decembra 2008 predložila študijo o stanju na področju prava, ki se uporablja v nepogodbenih razmerjih, ki izhajajo iz kršitev zasebnosti in osebnostnih pravic. Komisija bo upoštevala vse vidike stanja in sprejela ustrezne ukrepe, če bo to potrebno.

Izjava Komisije glede prometnih nesreč

Komisija se zaveda, da veljajo v državah članicah različne prakse glede stopenj odškodnine za žrtve prometnih nesreč in je zato pripravljena proučiti posebne težave, nastale prebivalcem EU, vpletenim v prometne nesreče v državi članici, ki ni država članica njihovega običajnega prebivališča. Komisija bo zato do konca leta 2008 Evropskemu parlamentu in Svetu predložila študijo o vseh možnostih, vključno z vprašanji glede zavarovanja, za izboljšanje položaja čezmejnih žrtev, ki bo utrla pot za zeleno knjigo.

Izjava Komisije glede obravnavanja tujega prava

Komisija se zaveda, da veljajo v državah članicah različne prakse glede obravnavanja tujega prava in bo zato najpozneje v štirih letih po začetku veljavnosti Uredbe „Rim II“, v vsakem primeru pa, ko bo slednja na voljo, objavila horizontalno študijo o uporabi tujega prava v civilnih in gospodarskih zadevah s strani sodišč držav članic ob upoštevanju ciljev Haaškega programa. Pripravljena je tudi sprejeti ustrezne ukrepe, če bo to potrebno.